

Dzień

Pomocza

10 stron
Cena 10 gr

DRAZ WYDAWNICTWA: DZIEŃ GRUDZIĄDZKI ILUSTROWANY — DZIEŃ BYDGOSKI ILUSTROWANY — GAZETA GDANSKA
DZIEŃ KOCIEWSKI — GŁOS NIESZAWSKI (DZIEŃ CIECHOCIŃSKI) — GAZETA MORSKA ILUSTROWANA
DZIEŃ TCZEWSKI ILUSTROWANY — DZIEŃ CHEŁMIŃSKI — GAZETA MOGILEŃSKA — — — —

REDAKCJA: Toruń, ul. Bydgoska 56, telefony 29-90, 29-01, 29-02, 29-60 (nocny). — **ADMINISTRACJA:** Toruń, ulica Bydgoska 56, telef. 29-70
(kierownik administracji). — **FILIA ADMINISTRACJI:** Toruń, ulica Szeroka 42 i piątro, telefon 29-80 — P. K. O. 206.874.

„Tydzień Gór“ w Wiśle

Spęd owiec na halę.

Z wojny chińsko-japońskiej

Na zdjęciu widzimy grupy Europejczyków i Chińczyków, którzy wsiadają do pociągu na dworcu w Pekinie, mającego ich zawieźć w bezpieczniejsze strony

Mordercza bitwa o Szanghaj

trwa w dalszym ciągu

Szanghaj bez pieniędzy i bez żywności — Zgubna ciekawość

S z a n g h a j. (PAT) Wczoraj rano podjęto w Szanghaju ponownie pojedynkę artyleryjski. Natężenie ognia wzrasta z każdą godziną, zwłaszcza w północnych częściach miasta, gdzie rozwijają również ożywioną działalność samoloty chińskie. Przedmiotem ich ataków jest zwłaszcza dzielnica Hong-kiu, w pobliżu której znajduje się kwatery główna japońska. Lotnicy chińscy, korzystając z zachmurzenia, opuszczają się nisko nad miastem. Na dachach japońskiego konsulatu i kwatery głównej ustawiono baterie artylerii przeciwlotniczej i karabiny maszynowe.

Na terenie koncesyj francuskiej i japońskiej poległo w ciągu ostatnich trzech dni kilkaset osób od zabłąkanych kul i wybuchów pocisków artyleryjskich. Tę znaczną liczbę ofiar należy przypisać faktowi, że każdorazowo po alarmie lotniczym ludność zamiast się chować po domach, wylega tłumnie na ulice, aby obserwować akcję lotników.

Koszty życia wzrosły o przeszło 50 proc. z powodu trudności w dowożeniu artykułów żywnościowych. Zamknięcie banków wywołało brak gotówki obiegowej. Kupcy odmawiają sprzedaży na kredyt.

Japońska łódź podwodna w płomieniach

Szanghaj (Pat) Źródła chińskie stwierdzają że w poniedziałek w południe wojska chińskie zajęły część parku Kong Kiu w pobliżu baraków, gdzie mieszczą się japońskie składy wojskowe. Eskadra samolotów chińskich zrzuciła b mby na japońskie okrety wojenne, stojące na kotwicy w Wusung. 7 bomb trafił japońską łódź podwodną, która stanęła w płomieniach. Dwie ka-

nonierki japońskie pospieszyły na pomoc, nie zdołały jednak uratować łodzi podwodnej, ponieważ na obu okrętach wybuchł pożar.

Wojska chińskie prowadzą dalej skutecznie natarcie, przy czym operacje chińskie mają widoki dalszego powodzenia, ponieważ wspierane są przez nowe posiłki.

Sztab chiński zapewnia, że w ub. niedzielę straconych zostało 11 samolotów japońskich, z których każdy miał załogę złożoną z 6 ludzi.

Tokio (PAT) Admiralicja japońska ogłosiła, że podczas bombardowania chińskich lotnisk przez siły lotnicze japońskie w dniu 14 i 15 bm, zniszczone zostały 72 chińskie samoloty wojskowe i 17 hangarów. Japończycy stracili 8 samolotów. Zbombardo-

wane zostały chińskie lotniska w 8 miejscowościach, w tej liczbie w Nankinie. (Chińczycy stanowczo zaprzeczają tym doniesieniom japońskim).

Chiny nie oddadzą ani pędzi ziemi

Oświadczenie chińskiego ministerstwa spraw zagranicznych

Nankin, 16. 8. (PAT) Chińskie ministerstwo spraw zagranicznych głasza oświadczenie następującej treści:

Agresywne stanowisko Japonii wyczerpało cierpliwość chińską. Chiny zmuszone są obecnie uciec się do samoobrony. Chiny zmuszone są do obrony swego terytorium i swego bytu narodowego. Nie oddamy ani skrawka naszego terytorium. Nie napadamy na a

Najbogatsza dzielnica Szanghaju wyleriała w powietrze

Szanghaj (PAT) Wzdłuż linii kolejowej Szanghaj-Wusung toczą się zaciekłe walki Japończycy usiłują wszelkimi siłami powstrzymać natarcie Chińczyków na siedzibę dowództwa desantu japońskiego.

Straszliwy wybuch, którego przyczyna nie jest narazie znana, zniszczył wczoraj wszystkie budynki w centralnej dzielnicy Szanghaju a mianowicie w pobliżu ulicy Bund.

ponie, lecz spełniamy naturalne prawo samoobrony.

Wierzymy, że wszystkie narody świata, pokojowo nastrojone, uświadomią sobie, że zobowiązania międzynarodowe, które zostały uroczystie podpisane, muszą być również sumiennie dotrzymywane.

2600 Francuzów z półmilionowej koncesji francuskiej Szanghaju znajdzie schronienie na statkach

Paryż (Pat) Quai d'Orsay utrzymuje ścisły kontakt z placówkami na Dalekim Wschodzie. Urzędy konsularne w Szanghaju i Nankinie otrzymały ścisłe instrukcje co do zorganizowania ewakuacji obywateli francuskich. Ewakuacja ta obejmie w obecnej chwili tylko Szanghaj. Na terenie koncesji francuskiej, liczącej pół miliona mieszkańców, mieszka jednak tylko 2.600 Francuzów, którzy mogą znaleźć schronienie na statkach. Statek pasażerski linii okretowej „Mesagerie Maritime” „Arramis” przyplynał specjalnie z Japonii do Szanghaju, gdzie przyjął ma na swój pokład ewakuowanych obywateli francuskich. W razie potrzeby władze francuskie zaopiekują się także obywatelami innych państw, jak Szwajcarami, Czechami i Belgami.

Pobyt P. Prezydenta R. P. na Helu dobiega końca

Wyjątkowo dobre wyniki odpoczynku nad naszym morzem Serdeczność rybaków

Pobyt Pana Prezydenta R. P., z małżonką nad brzegami naszego morza dobiega końca.

Jak wiadomo, Pan Prezydent zamieszkuje w Juracie jedną z drewnianych parterowych will osiedla „Oficerskie Domy Wypoczynkowe”, położoną tuż nad brzegiem zatoki.

W każdą niedzielę i święto słucha Pan Prezydent Mszy św., odprowadzanej przez ks. kapelana Humpolę w hallu willi, zamienionym na kaplicę. Dopisująca pogoda sprawia, że tegoroczny wypoczynek Pana Pre-

zydenta, który z zamiłowaniem używa sportów wodnych, wiosłując i przebywając dużo na świeżym powietrzu, dał szczególnie pomyślne rezultaty.

W czasie licznych spacerów miał Pan Prezydent możność niejednokrotnie zetknąć się z życiem naszych rybaków, którzy, podobnie, jak i sezonowi mieszkańcy półwyspu helskiego, okazali Panu Prezydentowi pełen gościnności i serdeczności stosunek, starając się nigdy nie zakłócać wypoczynku Głowy Państwa.

30 prostu

Musimy być czujni i musimy reagować

Beztrioskie łożysko szablonu życiowego, oparte na tradycji przeszłości, wielu bardzo ludziom wydaje się najbardziej ponętne i właściwe. Mowa tu być może jedynie o tej kategorii obywateli, którzy po za końcem swego nosa nic więcej nie widzą i dla których każda samodzielna praca mózgowa, oparta na indywidualnym światopoglądzie i wnikliwej analizie otaczających nas warunków, jest po prostu funkcją ponad ich siły. Dla tej kategorii obywateli jest rzeczą obojętną jak kształtuje się stan posiadania gospodarczego u nas, kto występuje w roli właściciela a kto pełnić będzie funkcje podległe i dyktowane przez dyspozytorów życia gospodarczego. Tego potencjału obywateli przechodzi najzupełniej obojętnie nad każdym faktem i zdarzeniem, godzącym w najżywniejszy, zbiorowy interes Narodu Polskiego, jako gospodarza naszego państwa.

Ta bezmyślność i karygodna apatia wywodzi się nie tylko z braku jakiegokolwiek czynników twórczych, spowodowana jest ona nie w mniejszej mierze tchórzostwem i uległością niewolniczą.

Tak trudno w wielu wypadkach, w sprawach wagi pierwszorzędnej, spowodować zorganizowany odruch i reakcję, potępić i usunąć po za nawias naszego zbiorowego, polskiego życia jednostki o sprężadnej, judaszowskiej duszyczce, dla których istnieje jedynie ich własny, egoistyczny interes chociażby współbraci swych zaprzędać mieli w niewolę gospodarza. Dla których nie istnieje pojęcie dobra zbiorowego, interes społeczeństwa lub też nakazy wywodzące się i obowiązujące z racji przynależenia do jednej, wielkiej rodziny narodowej.

Przerazająca jest doprawdy ta przedwzięta tragiczna w skutkach bierność i pasywność. Woliśmy w wielu wypadkach pełnić rolę lokal, sługusów byle tylko nie narazić się komuś, byle tylko nie wypowiedzieć głośno tego co nie jeden z nas czuje i myśli.

Jesteśmy państwem młodym o wielkiej dynamice twórczej, o wielkich aspiracjach. Polska pragnie odgrywać decydującą rolę w międzynarodowym życiu politycznym a przede wszystkim Europy, a dla zrealizowania tych zamierzeń potrzebny jest nam obywatel, świadom swych prac i obowiązków, swego posłannictwa i odpowiedzialności w imieniu budowy Wielkiej Polski i jej podstaw gospodarczych. Potrzebny jest nam obywatel o wysokiej dyscyplinie społecznej i wysokiej etyce w życiu zbiorowym. O silnej woli i posiadający cywilną odwagę mówienia prawdy i piętnowania czynów polskiej racji gospodarczej czy państwowej szkodzących. Potrzebny nam jest obywatel, który myśleć będzie nie tylko w swym i swej rodziny interesie lecz taki, dla którego jednym z kanonów życiowych będzie głęboka troska o los swych współbraci i o polepszenie ich doli, o wyrwanie ich z zależności ekonomicznej i finansowej żywiołów niepolskich, a to osiągnąć zdołamy wtedy jedynie jeśli potrafimy być czujni i jeśli będziemy reagować i piętnować każdy szkodliwy czyn i każdego, kto czyn ten stwarza.

Polonus

„Królewski“ ślub Augusta Czartoryskiego

Lozanna. (PAT) Wczoraj z rana w kościele katolickim w m. Ouchy w pobliżu Lozanny odbył się ślub Augusta Czartoryskiego z księżniczką Marią Dolores de Bourbon-Orleans. Na ślubie obecni byli m. in. b. król hiszpański Alfons XIII, b. król bułgarski Ferdynand i b. królowa portugalska Amelia.

39-letni zwycięzca fińskiego „maratonu“

Helsinki (PAT). W biegu maratońskim o mistrzostwo Finlandii zwyciężył Muinonen w czasie 2:35:44,4 godz.

Zawodnik ten, liczący już 39 lat, prowadził bieg od samego startu.

W Wilnie, świętym dla uczuć całej Polski

sen. Galica nawoływał wieś kresową do straży nad polskim interesem gospodarczym i kulturalnym

Przewodniczący organizacji wiejskiej O. Z. N. sen. gen. Andrzej Galica wygłosił w dniu 15-ym bm. na okręgowym zjeździe organizacji wiejskiej O. Z. N. w Wilnie przemówienie:

— Koledzy! — mówił. Zjechaliście tu ze wszystkich stron, z najodleglejszych zakątków Wileńszczyzny i obradujemy w mieście, które jest święte dla uczuć całej Polski. Tu, ku miłosiernemu obliczu Panny Świętej, co w Ostrej świeci Bramie, biegają

oczy i serca wiernego ludu. Z tym miastem i Ziemią Wileńską związana jest postać Wielkiego Organizatora Państwa, Króla Stefana Batorego, i postać Naczelnika w sukmanie Tadeusza Kościuszki i jego prawej ręki Jakuba Jasińskiego. Stąd w latach niewoli promieniowała płomienna moc ducha polskiego, której wykwitem był Mickiewicz. Tu rozgrywały się ostatnie akty bohaterkiej martyrologii powstańców z 63-go roku i chłopów krojańskich. Z tej

Ziemi wyszedł największy Mocarz woli i czynu polskiego, Józef Piłsudski. Z tym miastem związał On swą działalność i temu miastu przekazał swoje Wielkie Serce, któremu przed chwilą złożyliśmy hołd. U stóp Matki, między wiernymi Swymi żołnierzami na Rosie położyć je kazał, nie tylko na znak miłości do Matki i rodzinnej Ziemi, ale jako najdalej w przyszłość patrzący Nieśmiertelny Wódz Narodu położył je tu na znak trwałego, niezniszczalnego wskazania, że Wilno i Ziemia Wileńska po wsze czasy nierozdzielnie związane być muszą tylko z Polską.

Z tego zaś wskazania w pierwszym rzędzie wynika, że pracę dla Polski na tutejszej Ziemi musi się pojmować tak, jak On ją przez całe swoje życie pojmował, prosto, twardo, zdecydowanie, z pominięciem osobistych względów i małostek, które niczym są w porównaniu z wielką sprawą służenia Polsce.

Niech kluczem do stopniowego wzajemnego zrozumienia się i porozumienia będzie świadomość, że każdy rolnik na tej Ziemi jednakowo służyć musi wspólnemu celowi i musi sobie wzajemnie podać szczerze dłoń do wspólnej pracy. Włościanin kresowy na swym zagonie, ziemianin-osadnik z czasów Stefana Batorego, czy osadnik z czasów Józefa Piłsudskiego, — to w równym stopniu tylko żołnierze jednej i tej samej Polski, tu na rubieżach Rzeczypospolitej obowiązani do trzymania straży nad polskim interesem gospodarczym i kulturalnym.

Poza warunkami zabezpieczenia Polsce spokoju zewnętrznego i wewnętrznego, najwazniejszym jednak warunkiem dzwignienia Polski z jej obecnego stanu jest skonsolidowana zwarta, rozumnie kierowana praca ludzka. Stać musi do niej jak najszerszy zespół jednostek.

Wytworzenie takiego wielkiego zespołu ludzi chcących pracować dla przyszłości Polski bez względu na dzielące ich kiedyś w przeszłości różnice, postawił sobie za cel Obóz Zjednoczenia Narodowego. Znaczenie zaś tego celu raz jeszcze w swym przemówieniu podkreślił teraz Naczelnny Wódz.

Musicie szukać wciąż nowych towarzyszy pracy i iść ku nim otwarcie, jawnie z wyciągniętą do zgody ręką, choćby to do niedawna byli przeciwnicy. Dziś, zwłaszcza tu u Was na Wileńszczyźnie, w obliczu wspólnych wszystkim Polakom spraw obronnych i gospodarczych, nie ma ani miejsca ani czasu na żadne załatwianie porachunków przeszłości. Jedyną legitymacją, która daną jednostkę uprawnia do znalezienia się w szeregach naszego Obozu, jest jej prawy charakter, nieskazitelność osobista i wartość realnego wysiłku, jaki z siebie chce ona dać na rzecz zbiorowej pracy nad podnoszeniem i umacnianiem ogólnego dobra narodowego.

Takie właśnie jednostki musicie mobilizować.

Francuska delegacja ministerialna odwiedzi Gdynie

Warszawa, 16. 8. (PAT). Dnia 19 bm. rozpoczynają się w Warszawie obrady komisji mieszanej polsko-francuskiej powołanej w szczególności do kontroli wzajemnych obrotów towarowych oraz rozrachunków finansowych.

Obrady komisji potrwać 2 do 3 dni, po czym delegacja francuska uda się na zwiedzenie Gdyni.

Katastrofa szybowca w Bezmiechowej

Lwów, 16. 8. (PAT). Z Bezmiechowej donoszą: W czasie lotu ćwiczebnego w niedzielę spadł ze znacznej wysokości wraz z szybowcem student politechniki lwowskiej 24-letni Stanisław Baraniewski. Szybowiec został zupełnie rozbity, a pilot doznał tak ciężkich obrażeń, że w drodze do szpitala zmarł. Przyczyny katastrofy nie są jeszcze znane. Dochodzenia w toku.

Matten szuka Lewoniewskiego

Fairbanks (Alaska). (PAT) Przybył tu znany lotnik amerykański Mattern, przebywając w jednym etapie przeszło 4000 km. Po zaopatrzeniu się w benzynę i smary, Mattern wyruszył na poszukiwania Lewoniewskiego i towarzyszy.

Uroczystości harcerskie w Pucku

Poświęcenie nowego jachtu harcerzy poleskich

W niedzielę w ramach harcerskich zawodów kajakowych i żeglarskich Poleskiej Chorągwi Harcerskiej odbyła się w Pucku podniosła uroczystość poświęcenia oraz przekazania komendantowi harcerskiego ośrodka morskiego w Gdyni, ufundowanego przez poleski okręg Ligi Morskiej i Kolonialnej, jachtu „Poleszuk”. Na nowym jachcie

harcerskim, mieszczącym załogę w liczbie 16 ludzi, szkolić się będą harcerscy żeglarze morscy, przy czym pierwszeństwo przysługiwać będzie harcerzom z Polesia. Przybyła na poświęcenie jachtu specjalna delegacja poleska ofiarowała do użytku „Poleszuka” piękne lafy poleskie.

Pierwsze pokazy skoków ze spadochronem w Holandii zademonstrowali polscy harcerze

Haga. (PAT) Cała prasa holenderska opublikowała niezwykle obszerne sprawozdania o pokazach skoków ze spadochronem naszych harcerzy na lotnisku Ypenburg. Jak wiadomo, w Holandii istnieje zakaz pokazów skoków ze spadochronem. Holender-

ski minister komunikacji zezwolił jednak w drodze wyjątku na pokaz naszym harcerzom. W sprawozdaniach swych prasa holenderska podkreśla doskonałą formę naszych lotników-harcerzy i ich sumienne i dokładne wykształcenie fachowe.

Trup z odciętą głową w torfowisku pod Wąbrzeźnem

W nocy z soboty na niedzielę w torfowisku w Książkach w pow. wąbrzeskim znaleziono tułów mężczyzny z odciętą głową, która znajdowała się opodal, w odległości 30 m. w wodzie. Zwłoki pozbawione były ubrania. Przybyłe na miejsce tego makabrycznego odkrycia władze śledcze ustaliły, iż denatem jest niej. Robert Scheller, robotnik, liczący 29 lat, pochodzący ze Stanisła-

wowa w pow. lubaczowskim woj. lwowskiego. Wszelkie ślady zbrodni nosiły cechy morderstwa na tle rabunkowym. Denat został obrabowany z ubrania i gotówki, którą posiadał przy sobie.

Jako podejrzanego o popełnienie potwornego tego mordu przytrzymano niej. 32-l. Stanisława Brylskiego, robotnika, zam. w pow. kutnowskim.

Rozpoczął się okres nawalnic jesiennych

Rybnik (PAT). Niedzielną burza, która przeszła nad powiatem rybnickim, wyrządziła poważne szkody i spowodowała kilka nieszczęśliwych wypadków, zabijając jedną kobietę, matkę 4-ga dzieci i rażąc jej syna.

W gminie Lubomia wicher obalił około 30 słupów z przewodami elektrycznymi. W innych miejscowościach wicher porzywała dachy, uszkodziła mosty i po-

wywracała drzewa w lasach i ogrodach.

Brasław (PAT). W powiecie brasławskim gwałtowna burza spowodowała trzy pożary. Od piorunów zabite zostały we wsi Pancelejki 3 osoby.

Wczoraj w godzinach południowych spadł ponownie ulewny deszcz, połączony z wicherem, która wyrządziła duże szkody, zrywając w wielu miejscach przewody telefoniczne.

Łódź podwodna gen. Franco u wylotu cieśniny Dardanelskiej zatopiła statek hiszpański

Londyn. (PAT) Reuter donosi, że statek hiszpański „Ciudad de Cadix” zatopiony został przez łódź podwodną u wejścia do cieśniny Dardanelskiej. Statek, trafiony dwiema torpedami, zatonął w ciągu kilku chwili. Po dokonaniu dzieła zniszczenia łódź podwodna zanurzyła się, pozostawiając na la-

scie losu kapitana zatopionego statku oraz 79 ludzi załogi. Rozbitków uratował statek sowiecki, płynący na morze Czarne. Uratowani członkowie załogi twierdzą, że łódź podwodna miała wymalowany znak „C. 3.” i płynęła pod flagą gen. Franco.

I Bydgoszcz posiada swoich... gangsterów

Dramatyczna walka z oszustami na stopniu pedzającego samochodu

Wies Przyłubie pod Bydgoszczą była w tych dniach widownią oszustwa i napadu, wzorowanego poniekąd na sposobach amerykańskich.

Przed dom wdowy Selmy Krüger zajeżdżał samochód, z którego wysiadł nieznany osobnik. Przedstawił się on jako kontroler pożyczek państwowych z Warszawy i przybył, aby skontrolować, czy nie padła na którą z obligacji Krügerowej większa wygrana. Jegomość wyciągnął z teczki jakieś tabele, które począł wertować.

W pewnej chwili z nieukrywaną radością oświadczył Krügerowej, iż na jedną z jej obligacji padła premia 50.000 zł. Naiwna kobieta niemal nie zemdlała. Zwiastuna

„szczęścia” ugościła i z radością wręczyła mu 100 zł. na koszty związane z podjęciem rzekomo wygranych pieniędzy.

W chwili, gdy kombinator zabierał się do wyjścia, wszedł do mieszkania dorosły syn wdowy. Zmiarkowawszy oszukańczy kawał, poprosił „pana kontrolera” o wylegitymowanie się. Na to drab, który miał już w kieszeni pieniądze wdowy, wybiegł szybko z domu do oczekującego go samochodu z pozostawionymi w nim dwoma współnikami.

Krüger nie dał za wygraną i wskoczył na stopnie będącego już w ruchu samochodu, domagając się zwrotu 100 zł. Oszust nie reagował na żądanie Krügera, który spy-

chany przez jadących, trzymał się kurczowo karoerii.

Po ujechaniu w ten sposób blisko kilometra drogi, lotrzyk dobył nagle rewolweru i strzelił kilkakrotnie do Krügera, który na szczęście zdążywszy w czas zeskokczyć, uniknął w ten sposób śmierci.

Powiadomiona o tym policja, w stosunkowo krótkim czasie zdołała ująć zuchwałych oszustów w osobach braci Działzyków, Piotra i Józefa oraz Franciszka Lewandowskiego z Bydgoszczy.

Gangsterów bydgoskich, okutych w kajdany, osadzono w więzieniu.

Przed nowym rokiem szkolnym

Zaledwie kilkanaście dni dzieli nas od rozpoczęcia zajęć w szkołach. Opuśczone gmachy szkolne zaroją się znów ruchliwym, gwarnym ludkiem. Od wieków ten sam, niecierpliw głoś dzwonek będzie wzywał na lekcje, a opalone ciepłym, letnim wiatrem twarze pochylały się nad książkami. Co prawda — trudno będzie z początku — po zawarciu serdecznego braterstwa z wodą i wiatrem — zmusić się do pracy, trudno będzie przypomnieć te i owe wzory matematyczne, tak szybko wietrzejące z głowy, ale z biegiem dni jakoś to się ułoży i wyrówna, a nauka potoczy się normalnym trybem.

Z rozpoczęciem nowego roku szkolnego, który przynosi zazwyczaj tak wiele trosk rodzicom piętząc wydatki to na nowe podręczniki, to na przybory, to wreszcie na mundurki szkolne — młodzież staje się ośrodkiem zainteresowania całego społeczeństwa. Nowy rok szkolny zmienia jak za poruszeniem czarnoksiężkiej różdżki oblicza miast: układa nowe wystawy, zwiększa ruch uliczny, nagina jak gdyby dużą część życia miejskiego do swoich potrzeb. To też może jedynie na dalekich, kresowych wsiach, w drewnianych, czteroklasowych szkołkach powszechnych doniosłość tego faktu zatracą się i stają nieomal niewidoczne. Miasta podkreślają to najoczliwiej charakterem swego życia, jak doniosłą rolę w ich zbiorowisku odgrywa szkolna armia nadchodzących, przyszłych pokoleń. Wieś — czeka jeszcze na nowe gmachy szkolne, czeka na entuzjazm i wiarę młodych, która potrafi je wyrwać z gnuśnej tej tu i ówdzie martwoty.

Bezspornie — że do pracy na ławie szkolnej nie wszystkie dzieci przy stąpią z jednakowym zapasem sił i energii, nie wszystkie bowiem miały możliwość spędzenia wakacji na wsi. Jedno jest w każdym razie pocieszające, że tegoroczna akcja kolonijna, zakrojona, na olbrzymią skalę we wszystkich dzielnicach Polski — objęła swoim zasięgiem o wiele więcej młodzieży niż w latach poprzednich, dzięki czemu część lata spędziła na wsi nawet te dzieci, które nigdy, lub prawie nigdy z dusznych ulic miejskich nie wyjeżdżały. Rok przyszedł na przyniesienie na tym odcinku jeszcze znacniejszą poprawę.

Potencjał zdrowia i sił, słońca i radości przywieziony ze wsi powinien być najskrupulatniej strzeżonym zapasem, który ma umożliwić naukę przez możliwie najdłuższy okres czasu bez zbytniego wyczerpania. To też zarówno dom, jak i szkoła szczególną uwagę winny zwracać na młodzież, aby ten zdrowotny dorobek wakacyjny nie zmarnował się zbyt wcześnie, tylko bowiem pełnia sił gwarantować może postępy w pracy szkolnej.

Notując poprawę na odcinku opieki nad młodzieżą, jak również witając z pełnym uznaniem zainteresowanie tą sprawą szerokiej opinii społecznej, musimy również zanotować fakt niezmierzony doniosły — poprawy na odcinku bezrobocia nauczycieli. Zgodnie z enuncjacjami sejmowymi ministra oświaty, z rozpoczęciem nowego roku szkolnego zostanie zatrudnionych 5.000 nowych nauczycieli. Nie jest to cyfra zbyt duża, niemniej jednak, łącznie z 4000 tysiącami nauczycieli zatrudnionych w roku ubiegłym — stanowi już dosyć poważną pozycję i przyczyni się w znacznej mierze do odprężenia sytuacji przede wszystkim w szkolnictwie powszechnym.

Te symptomy poprawy, poprawy wykazującej tendencję rozwojową, po winny przetrwać resztki tu i ówdzie pokutującego pesymizmu na twórczy entuzjazm, który w roku bieżącym przyniósł tak piękne rezultaty w akcji wysyłania dzieci na kolonie.

Przeziębienie pracą nauczycielstwa jest ogromne. To też każdy nowy etap w szkolnictwie winien być tak radośnie witany, jak wysłanie ubogiego dziecka na wies.

Powiedział Józef Piłsudski: „Niech się śmieją polskie dzieci śmiechem odrodzenia”. Niechże ten radosny

Jak zapobiec wojnie?

Uwagi rządu polskiego wobec oświadczenia amerykańskiego sekretarza stanu

Amerykański minister spraw zagranicznych Hull złożył niedawno oświadczenie, określające zasady, którymi rząd ten pragnie się kierować w polityce zagranicznej i których zastosowanie w stosunkach międzynarodowych uważa za niezbędne dla utrzymania pokoju. Na zakończenie oświadczenia minister amerykański wezwał rządy wszystkich państw o nadesłanie do Waszyngtonu swoich uwag, dotyczących sformułowanych przez niego zasad polityki międzynarodowej. Ogromna większość państw przestała już do Waszyngtonu swoje odpowiedzi i komentarze.

Odpowiedzi te są, jak to wynika z wiadomości, nadchodzących z Waszyngtonu, w ogromnej większości przychylnie i wyrażające uznanie dla tego rządu St. Zjednoczonych.

W dniu 9 bm. minister spraw zagranicznych Polski p. Beck przesłał sekretarzowi stanu, p. Cordell Hullowi, uwagi rządu polskiego, które ujęte są w ośmiu punktach stosownie do 8-miu głównych tez oświadczenia Hulla.

Stwierdziwszy na wstępie, że polityka winna opierać się na międzynarodowym zaufaniu, rząd polski oświadcza, że między

narodowe zaufanie powinno opierać się na powszechnym przekonaniu, że dzisiejsza generacja może być uchroniona od światowego wstrząsu wojennego.

To przekonanie daje się osiągnąć przez stworzenie odpowiedniej polityki pokojowej, którą, zdaniem rządu polskiego, należy prowadzić od podstaw. Rząd polski uważa dobre stosunki sąsiedzkie za taką zasadniczą podstawę, która winna być kulturowana ze szczególną troską, a wszelkie przedsięwzięcia w tej dziedzinie winny się cieszyć normalną opieką wszystkich czynników szczerze i realnie pragnących pokoju.

Rząd polski uważa, że mimo istniejących trudności pozostaje nadal możliwość odbudowy współpracy międzynarodowej na powyższych zasadach, sądzi jednak, że trwa nadal niebezpieczeństwo podziału państw, zdolnych w zasadzie do współpracy na bloki wrogie, bądź to według doktryny, panującej w tych krajach, bądź też wedle zbyt wąskiego ujęcia interesów poszczególnych krajów czy ich grup, bądź wreszcie wskutek zbyt ograniczonego pojęcia wspólności interesów gospodarczych poszczególnych państw.

Rząd polski uważa, że w obecnym okresie przejściowym rozwiązanie napozór skromniejsze, lecz bardziej praktyczne, przyczyni się więcej do uspokojenia umysłów, niż zbyt skomplikowane systemy, będące raczej wytworem imaginacji, niż poczucia rzeczywistości.

Uspokojenie umysłów i skierowanie wysiłku każdego narodu na tory twórczej pracy organizacyjnej, może stworzyć, zdaniem rządu polskiego, najistotniejszy warunek do zaprzestania wyścigu zbrojeń, — który wywołuje, być może, — przejściową, poprawę koniunktury gospodarczej, musi jednak a la longue doprowadzić do wstrząsów zarówno politycznych jak i ekonomicznych.

Na zakończenie rząd polski podkreśla zgodność swoich poglądów z zasadniczą tezą oświadczenia amerykańskiego sekretarza stanu Hulla.

Polska — już niewiadomo, po raz który — akcentuje swoje pokojowe dążności, formując z dużym poczuciem realizmu niebezpieczeństwa, jakie grożą pokojowi światowemu.

Czerwona Hiszpania - narzędziem w rękach Sowietów

Sowiety przeciwko polskiemu dziennikarzowi — Testament Lenina — Hiszpania — pierwszą ofiarą „apostolstwa” komunistycznego — Palenie Kościołów dziełem zbrodniczej agitacji komunistycznej — Hiszpania nie rządzi Hiszpanie

(Korespondencja własna).

Paryż, w sierpniu.

Bratobójcza walka, jaka toczy się od kilkunastu miesięcy w Hiszpanii, podsycona jest zresztą przez czynniki zewnętrzne, a przede wszystkim przez Sowiety. Już na kilka lat przed śmiercią wódz komunistów i twórca Rosji Sowieckiej Lenin wskazywał na Hiszpanię, jako na kraj najbardziej podatny do eksperymentów komunistycznych. Nic też dziwnego, że spadkobiercy ideologii leninowskiej, z chwilą kiedy wpływy komunistyczne na terenie państw zachodnich w przerażający sposób zaczęły zanikać, cały swój wysiłek i energię, popartą oczywiście wielkimi kapitałami i wagonami bibuły agitacyjnej, zwrócili na nieszczęśliwą Hiszpanię i zdołały wytworzyć warunki, w których ruch narodowo-wyzwoleniowy gen. Franco był koniecznością, państwowa i... historyczną. Bawiem dalsze utrwalanie się wpływów komunistycznych godziło poważnie w niepodległość i niezależność polityczną Hiszpanii i dążyło do przekształcenia ostatniej w kolonię Kominternu.

Działalność i współpraca Kominternu z czerwona Hiszpania umiejętnie jest konspirowana i nad Sekwaną, a każde nawiązanie tej współpracy wywołuje represję w stosunku do dziennikarzy zagranicznych, przebywających w czerwonej Hiszpanii, a którzy o tej współpracy informują czytelników swych pism. Represje te w ostatnich czasach zastosowane zostały i do polskiego dziennikarza p. Włodzimierza Popławskiego, który po prostu wydalony został z granic czerwonej Hiszpanii.

Redaktor Popławski przebywa obecnie w Paryżu i chętnie i barwnie opowiada o swych arcyciekawych i niezwykłych perypetiach.

W słowach jego wyczuwa się jak najbardziej posunięty obiektywizm, a jednocześnie wiele, może aż za wiele, wyrozumiałości dla czerwonej republiki.

— Będąc w Hiszpanii rządowej po raz pierwszy od lutego do maja roku bieżącego — opowiada red. Popławski — podobnie jak inni dziennikarze, mając na względzie istnienie cenzury wojennej, wszystkie swe artykuły pisałem w kilku egzemplarzach, aby w ten sposób orientować się, co mi ewentualnie cenzura skreśli. Przyznam się zresztą, że tej cenzury bardzo nie obawiałem się, bowiem, pomijając szereg mankamentów, rzeczywistość hiszpańska, jaką na własne oczy ujrzalem, nie sprawiała na mnie aż tak odstręcającego wrażenia, abym miał dawać temu wyraz w swych artykułach. Wytkałem natomiast systematycznie wszelkie objawy wpływu Sowietów na półwyspie Pirenejskim i... po powrocie do kraju stwierdziłem, że te właśnie fragmenty moich korespondencji były bądź skrupulatnie wycinane przez cenzurkę, bądź — jeśli ze względu na całość artykułu — wyciąć ich nie było można, cały artykuł ginął w cenzorskim koszu.

— Mimo to — wtrącamy — były one raczej przychylnie dla czerwonej Hiszpanii.

— A oczywiście, bo jakże można pisać nieprzychylnie o narodzie, który tyle lat wegetował w nędzy, bodajże bezprzykładnej w Europie i który w pewnej chwili chwycił za broń, bo mu sprytna propaganda wzmówiła, że w Hiszpanii ludowej będzie mu jak w raju? Czy można ciskać gromy na nędzarzy z Estramadury czy Kastylii, na europejskich kulisów z Asturii czy Katalonii za to, że lakną chleba, którego nie dał im ani Alfons XIII ani Zamorra, wierzyli, że... dostaną ten chleb od... Azany, ale muszą tegoż Azany wybronić przed „wrogiem ludu” gen. Franco?

— Jednakże ten właśnie lud palił kościoły, mordował księży...

— Istotnie, ale dlaczego nie chcemy sprawdzić, kto go do tego namówił? (agitacja komunistyczna — przyp. Red). Zresztą odiegamy od tematu. Artykuły moje były raczej dla republiki przychylnie i prawdopodobnie dlatego poselstwo hiszpańskie w Warszawie na wieść o tym, iż zamierzam po raz drugi wyjechać do ich ojczyzny, jako stały korespondent jednego z warszawskich dzienników, bez najmniejszego trudu dało mi list polecający do ambasady hiszpańskiej w Paryżu.

— A więc otrzymał pan wizę?

— Nie tylko wizę, ale i t. zw. salvo-conducto, i zezwolenie na przelot samolotem do Walencji i dobre słowo na drogę! Po trzygodzinnym locie znalazłem się w Walencji w poniedziałek 26 lipca o godz. 10,30 rano, a o godz. 7 wieczorem stawilem się do gabinetu szefa biura prasowego w walencjańskim M. S. Z. p. Rubio Hidalgo, który po zapoznaniu się z treścią listu mojej redakcji zapytał mnie, w jaki sposób otrzymałem wizę. Odpowiedziałem mu dokładnie, pokazując jednocześnie salvo-conducto, podpisane przez ambasadora hiszpańskiego w Paryżu. Zdziwiło mnie trochę, że glejt ten, upoważniający do przekroczenia granicy i swobodnego cyrkulowania po całej republice, p. Hidalgo chowa do szuflady swego biurka, ale zdziwienie moje było jeszcze większe, gdy dowiedziałem się, że oprócz pieniędzy (które po przyjeździe zostały zabrane), będzie mi również przesłane do hotelu zezwolenie na prawo nabycia biletu samolotowego do... Tuluzi i zezwolenie na opuszczenie granic Hiszpanii. „Będzie pan łaskaw to zezwolenie wykorzystać i jutrzejszym samolotem Hiszpanię opuścić” zakończył p. Hidalgo.

— Ale dlaczego? — przerywamy red. Popławskiemu.

— Ba, o to samo i ja zapytałem p. Hidalgo. Na razie nie chciał mi dać odpowiedzi, kiedy jednak nalegałem, powiedział, że jest to decyzja rządu, która wywołana została moimi artykułami. Ano, nie było żadnej rady. Pospacerowałem jeszcze znajomymi ulicami, zobaczyłem, że ogonki przed sklepami z żywnością są dłuższe niż w maju, że żołnierze mają nowsze karabiny sowieckie, że nawet przed pałacem p. premiera Negrina sterczą gwardziści w granatowych mundurach i białych rękawiczkach, że miasto z zapadnięciem zmroku wygasza się tylko do połowy, że na peryferiach, gdzie dobrałem tramwajem, śpi na ziemi, pod ścianami domów nadsza-

rzuciekinierzy i poszedłem spać, uprzednio otrzymanym przyrzeczone moje pieniądze i papiery. Następnego dnia, t. j. w wtorek 27 lipca pojechałem na lotnisko. Wszystkie formalności wyjazdowe załatwiono ze mną sprawnie i grzecznie. Odleciałem punktualnie. W kabinie, obok jakiegoś starszego pana i 2 jego córeczek, siedziałem ja, a za mną... dwaj skromni panowie z „service especial”. Eskortowali mnie cierpliwie aż do Tuluzi, przy czym gorliwość ich była tak wielka, że jeden „odprowadził” mnie do Paryża...

— Mógł pan wszakże zażądać interwencji policji francuskiej.

— A po co? Szalenie bawilem się tymi „duchami opiekuńczymi”. Kiedy jeden z nich włóczył się za mną po Tuluzie, proponowałem mu nawet, żebyśmy spacerowali razem. Grzecznie acz z żalem odmówił.

— Czy sądzi pan, że podane panu przyczyny takiej właśnie decyzji rządu hiszpańskiego są zgodne z rzeczywistością?

— Najzupełniej. Jednakże mówiąc o nich p. Hidalgo „zapomniał” dodać drobnotki, o której nota bene ja dowiedziałem się dopiero w Paryżu. Oto nie artykuły moje ubodły rząd walencjański. Jak sam pan na wstępie zauważył, były one raczej dla Hiszpanii przychylnie, natomiast bardzo nieprzychylnie były dla... Sowietów. Ambasada sowiecka w Walencji, mając swych ludzi również i w biurze prasowym hiszpańskiego ministerstwa spraw zagranicznych, od pierwszej chwili domagała się surowych represji wobec mnie. Było to wczorasz dla władz hiszpańskich i niezręczne i trudne, powtórnym przyjazd mój do Hiszpanii następcza znakomita okazję dla zaspokojenia pragnień zarówno p. Gajkisa, jak i kilku innych, rzekomo Polaków, usłużnie dla „polpreda” Gajkisa pracujących...

— Czy zamierza pan wyciągnąć jakieś konsekwencje z tej niesłychanej awantury?

— Uchwyj Boże. Poza oficjalnymi protestami, które złożyłem wszędzie tam, gdzie należało, dla mnie, jako dziennikarza, najlepszą rekompensatą jest potwierdzenie w całej rozciągłości tego co pisałem: republika hiszpańska NIE RZĄDZI DZISIAJ ANI P. AZANA, ANI P. CABALLERO, DIAZ CZY NEGRIN, ale... towarzysze Gajkis i Owsejenko, przy czym ten ostatni, podobnie jak za „rządów” poprzedniego „polpreda” sowieckiego niefortunnego tow. Rosenberga, tuszuje błędy swych zwierzchników. Poza tym — przyznam się panu szczerze: pan Rubio Hidalgo, którego rolę omówię dokładniej przy okazji, zachował się w stosunku do mnie arcyłagodnie. Mogłem przecież „zaginać” podobnie jak szwedzki dziennikarz Mark Rhein w Barcelonie, mogłem stać się ofiarą „katastrofy”, jak francuski dziennikarz de la Prese w Madrycie, czy ostatnio foto-reporterka „Paris-Soir”, której nazwiska w tej chwili nie przypominam sobie, mogłem wreszcie trafić do walencjańskiej Czeki, jak korespondent agencji Hearsta „International News” Angelopoulos, tymczasem — jak pan widzi, wyszedłem obronną ręką z tej całej awantury, o której kulisach opowiem panu dokładniej innym razem. — kończy awa niezwykle opanowany red. Popławski.

śmiesz przyniesie im, prócz słońca i lata, serdeczne życie ze szkołą i z pracą w tej szkole.

Przed serią poważnych prac

Budowa wielkich zakładów wodno-elektrycznych w Polsce rozpocznie się wkrótce

Wchodzimy wreszcie w stadium poważnych prac, zmierzających do wyzyskania naszych sił wodnych dla przetwarzania ich w energię. Opracowany został plan akcji, którego główne punkty przedstawiają się wcale poważnie i obejmują również poważny zasięg.

A więc świeżo wybudowany zbiornik wodny na Sole w Porąbce, powstały właściwie dla zapobieżenia katastrofom powodziowym, ma być wykorzystany dla celów energetycznych. Już z wiosną najbliższą rozpoczyna się budowa zakładu, którego moc wyniesie 20 tysięcy kilowatów.

Dalej: uzupełnieniem zbiornika wody w Rożnowie na Dunaju ma być zakład wodno-elektryczny w Czchowie — o 13 km. poniżej Rożnowa — którego moc wyniesie 10 tys. kilowatów. Również z wiosną rozpocznie się budowa tego zakładu.

Wreszcie: przystępujemy do wyzyskania energii rzeką Sanu. Jest to o tyle ważne, że musimy przecież zapewnić tanią energię elektr. centralnemu okręgowi przemysłowemu, którego ośrodkiem będzie Sandomierz, a do tego najlepiej nadaje się San. Więc w górnym biegu Sanu w miejscowości Zabrodzie, powstanie olbrzymia zaporę. Spiętrzenie wody wyniesie 50 m. Zatem bardzo wysokie, jeśli zważymy, że w Rożnowie ma zaporę tylko 32 metry wysokości. Powstanie więc ogromny zbiornik, który zmieści około dwieście milionów metrów sześciennych wody, a tym samym umożliwi zbudowanie zakładu energetycznego o mocy 30.000 kilowatów.

Tak przedstawia się opracowany już plan, którego wykonanie rozpocznie się w najbliższym czasie.

Oznacza to wielki postęp i wyjście z „prymitywu” naszego pod względem produkcji energii elektrycznej. Jesteśmy tu bowiem dotychczas na szarym końcu... Nasza produkcja elektrycznej energii w r. 1935 wynosiła zaledwie 3 miliardy kilowatów, gdy w o tyle mniejszej Szwecji prawie 7 miliardów, w Szwajcarii prawie sześć, a w Belgii czte-

ry i pół... a coż dopiero w większych i ludniejszych niż Polska państwach! Przecież Niemcy w r. 1935 wyprodukowały przeszło 34 miliardy kilowatów energii elektrycznej, a Francja przeszło piętnaście...

3.650.000 koni mechanicznych, ale moc zainstalowana tylko 128 tys., procent wyzyskania zaś zaledwie 3½... Czyli: zmarnowane są te olbrzymie możliwości, jakie dają siły wodne. Są one niemal nieknięte i niewyzyskane.

Już istniejący wielki zakład wodno-elektryczny w Gródku na Pomorzu

A jeśli w ogóle w produkcji elektrycznej energii jesteśmy daleko w tyle — to w wyzyskaniu siły wodnej dla tej produkcji wykazujemy zawstydzające i upokarzające ubóstwo. Zasoby sił wodnych w Polsce wynoszą w doręczach Wisły, Dniestru, Dunaju i Dniepru

Musimy odrobić pod tym względem długi i ciężki okres zaniedbania. Musimy „wyjść z prymitywu” który w kwestii ujarzmiania wód i wyzyskania ich energii ciąży dotychczas fatalnie na życiu gospodarczym państwa i społeczeństwa.

Herbaty Hożakowskiego — rozkosz znawców!

Z życia organizacyjnego Obozu Zjednoczenia Narodowego

Kurs dla kierowników zespołów organizacji miejskiej OZN.

Okręg Warszawa — Praga Organizacji Miejskiej Obozu Zjednoczenia Narodowego zorganizował kursy dla kierowników zespołów, które powstają przy okręgach i oddziałach Organizacji Miejskiej OZN. Ostatnio odbyło się zakończenie takiego kursu w okręgu Warszawa — Praga z udziałem przedstawieli władz centralnych organizacji. Kierownikom zespołów wręczono legitymacje członkowskie.

Zebrań organizacyjnych oddziałów organizacji miejskiej OZN

W ubiegłym tygodniu odbyły się w następujących miejscowościach zebrania organizacyjne oddziałów Organizacji Miejskiej Obozu Zjednoczenia Narodowego: Aleksandrów Kujawski — przewodniczący dr. Zamojski, Księży Młyn pod Łodzią — przewodniczący p. Załęski, Piaseczno — przewodniczący p. Markowski, Raków — przewodniczący inż. Trochimowski, Różana poleśka — przewodniczący p. Baczyński, o-

Wiadomości gospodarcze

MOŻLIWOŚCI IMPORTU MASZYN DO WŁOCH

Władze włoskie wydały zarządzenie, na mocy którego w ciągu lat 5-ciu dozwolony jest bezcłowy wwóz do Italii materiałów i maszyn, które nie są w kraju produkowane lub też produkcja których nie wystarcza dla zaspokojenia potrzeb rynku wewnętrznego.

ZNIŻKI W POLSKO - CZECHOSŁOWACKIEJ TARYFIE PORTOWEJ.

Ukazało się zarządzenie wprowadzające w ramach czechosłowacko - polskiej taryfy portowej niższe opłaty na przewóz fornierów i drzewa celulozowego.

Na przewóz fornierów pomiędzy Austrią i portami polskiego obszaru celnego tranzytem przez Polskę i Czechosłowację wprowadzono zniżoną opłatę 20 kor. za 100 kg. fornierów pomiędzy punktem granicznym Devinska — Nova Ves, tj. austriacko - czechosłowackim punktem granicznym i Gdynią (Gdańskiem).

Przy obstrukcji, nieprawidłowej fermentacji w kiszkę grubej, bólach żołądka oraz ucisku w okolicy żołądka, stosowanie naturalnej wody gorzkiej Franciszka-Józefa szybko usuwa nagromadzone w przewodzie pokarmowym szlaki i pobudza niezawodnie dalszy proces trawienia.

NOTOWANIA BEKONÓW NA RYNKU ANGIELSKIM.

Notowania bekonu na giełdzie londyńskiej kształtowały się na dzień 6-go bm. w shl. za 1 cwt. (50,8 kg.) następująco: bekon angielski 102—106, irlandzki 101—108, duński 102—105, holenderski 102—105, szwedzki 104—105, estoński i lotewski 99—100, polski, litewski i kanadyjski 98—100.

W ubiegłym tygodniu za polskie szynki peklowane płacono 100—104 shl. za 1 cwt. (50,8 kg.).

BILANS BANKU RZESZY.

Berlin. (PAT.) Opublikowany w dniu 7 bm. bilans Banku Rzeszy wykazuje następujące zmiany ważniejszych pozycji w porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym (w miljn. RM.): portfel papierów wartościowych spadł o 380,8 do 5.419,8; obieg banknotów Banku Rzeszy zmniejszył się o 245,0 do 4.866,6; obieg odcinków Banku Rentowego zmniejszył się o 11,5 do 388,5; obieg bilonu spadł o 32,9 do 1.557,3; łączny obieg środków płatniczych w okresie sprawozdawczym wynosił 6.818 wobec 6.251 w tym samym okresie r. ub.; zapas złota i dewiz wzrósł nieznacznie do 75.

Telegramy w kilku wierszach z kraju

— Nad Przemysłem szalała przez pięć godzin gwałtowna burza, połączona z huraganowym wichrem.

— Piórno uderzył w krzyż na Giewoncie. Wyruszyła z Zakopanego na Giewont ekspedycja tatrzańskiego pogotowia ratunkowego, gdzie w czasie silnej burzy jeden z piórnowców uderzył w krzyż żelazny na Giewoncie. Trzy osoby, w tej liczbie dwóch mieszkańców Poronina oraz chłopiec nieznanego nazwiska, sprzedający na Giewoncie ciastka, poniosły śmierć na miejscu.

— Z groszowych składek — powstało nowe ognisko kultury materialnej i duchowej w Przeworsku. Po uroczystym nabożeństwie tamt. proboszcz poświęcił duży budynek „Związku Drobnych Plantatorów Buraka Cukrowego”.

— Tadeusz Boy - Zelenki uległ atakowi ślepej kłuski i niezwłocznie został przewieziony do kliniki „Omega”, gdzie poddał się operacji. Operacja miała przebieg pomyślny.

Z zagranicy

— W więzieniu kobiecym stanu Oklahoma w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej odbył się bal wydanym przez odsiadujące karę w tym więzieniu kobiety. Zezwolono więźniarkom na ten wieczór zmienić ubrania więzienne na stroje wieczorowe. Na bal zaproszono 38 studentów.

— „Markoniści”. Celem uczenia trwałego pamięci Marconiego, związek właścicieli okrętów włoskich postanowił we wszystkich pismach oraz dokumentach, używać zamiast wyrazu radiotelegrafista „marconista”.

— Rewizje u dzieci szkolnych. Dzieciom szkoln. w Niemczech będą rewidowane kieszenie. Decyzję tę uzasadniają miarodajne czynniki okoliczności, że rocznie przeszło 2.000 podpałek wywołały dzieci.

— Delegat apost. w Chinach, ks. arcybiskup Zanin, udzielił chrztu św. p. Hsia Sun-Chi. Neofita liczy obecnie 62 lata i studiuje medycynę w Paryżu. Po ukończeniu studium uniwersyteckiego wstąpił do dyplomacji i zajmował różne stanowiska w stolicach europejskich. Dziś jest emerytem i przebywa w Pekinie.

W krzywym zwierciadle

Dysproporcje w handlu owocami

Cena kilograma jabłek loco sad na wsi wynosi 5 groszy... Cena tego samego kilograma jabłek loco sklep w mieście wynosi 1 złoty... Towar zatem w drodze z sadu wiejskiego do sklepu miejskiego podrożał o 2.000 procent, dosłownie: dwa tysiące procent.

Pewien właściciel małego folwarku, znajdującego się w odległości kilkunastu kilometrów od wielkiego miasta, miał w lipcu rb. następujące przeżycie: w sadzie obrodziły bardzo piękne wiśnie; przyjeżdża z miasta hurtownik, by je zakupić. Ofiaruje za kilogram... 3 grosze, a przy tym żąda, by na koszt właściciela sadu wiśnie zostały pobrywane z drzew i posortowane w dostarczonych przez handlarza koszach. Właściciel folwarku obliczył, że robocizna więcej go będzie kosztowała, niż utarg ze sprzedaży owocu, że zatem do swych wiśni dołoży z własnej kieszeni... Zwołał zatem chłopów ze wsi i oświadczył im: jeżeli mi oblecacie, że zrywając wiśnie nie będziecie łamali gałęzi i niszczyli drzew, pozrywajcie sobie owoce i zjedzcie sobie zdrowo... Bo i pocóż miał dokładać do własnej produkcji? A tak sprawił przyjemność sąsiadom i miał choć satysfakcję, że dzieci chłopkie nasyciły się witaminową pożywką.

Jest zatem jakaś „magia handlu” w tym wszystkim, coś, co uraga zdrowemu rozsądkowi i do góry nogami obraca wszelkie racjonalne pojęcia o produkcji i zbyciu, obrocie i zysku.

Widzimy to zresztą obecnie nie tylko w handlu owocami, ale również i jarzynami. Nie tylko cena jabłek, gruszek, sliwek krajowych jest w miastach niepomiernie wygórowana, ale również i jarzyn. Przecież w miastach za ogórki i pomidory, za kalafiora i kapustę, za bób i kukurydzę, za fasolę i kalarepę.

Cena tych produktów nie pozostaje w żadnej proporcji do tego, co z ich hodowli uzyskuje właścianin, wyzywający się ich wprost dosłownie za bezcen.

Ba, cena nie pozostaje w żadnym godziwym stosunku do importu z zagranicy. Jeśli koszt kilograma lepszych gruszek lub renklodów wynosi w mieście około 1 zł. 50 groszy, a kilogram sprowadzonych z Grecji czy Rumunii, Austrii czy Jugosławii winogron kosztuje również 1 zł. 50 gr. — to jakaż tu kalkulacja, jakiż stosunek między kosztami produkcji a zyskiem? Przecież te winogrona są obciążone wielkimi kosztami transportu, stawek celnych, ryzyka zepsucia się części towaru w czasie długiego transportu. A te krajowe owoce w pełni sezonu znajdują się tuż opodal miejsc sprzedaży, bywają dostarczane z pobliskich sadów, nie wymagają takie pieczy, co południowe owoce...

Mamy tu klasyczny przykład niewspółmiernie nadmiernego wyzysku, spowodowanego zbyt długim łańcuszkiem pośrednictwa oraz monopolistycznym stanowiskiem w dziedzinie handlu owocami, opanowanym przez nie polskie żywyoty, dla których uczciwy i godziwy zysk jak również etyka kupiecka jest tylko retorycznym balastem. Nie obowiązującym i dla ich poczynań handlowych zupełnie niepotrzebnym.

Owoce, jako posiadające dużo witamin i dla organizmu ludzkiego niezbędne, powinny się stać artykułem powszechnego użytku, a to osiągnąć można jedynie przez dostosowanie cen do obecnej zamożności obywateli, która znajduje się na bardzo niskim szczeblu.

Nieuczciwe metody kalkulacyjne w handlu powinny zniknąć.

raz Berezka Kartuska — przewodniczący p. Jaskowski.

Powołanie przewodniczących oddz. organizacji miejskiej OZN.

Prezydium Organizacji Miejskiej OZN. powołało w ubiegłym tygodniu prezydium oddziałów Organizacji Miejskiej w następujących miejscowościach: Tlumacz — przewodniczący p. Saidler, Strzyż — przewodniczący p. Hórski, Horodenka — przewodniczący dr. Piątkiewicz, Sniatyń — przewodniczący p. Mazurkiewicz, Kalusz — przewodniczący p. Fiedler, Kołomyja — przewodniczący dr. Jurkiewicz, Rohatyn — przewodniczący p. Dajewski, Dolina — przewodniczący dr. Kottowski, Nadwórna — przewodniczący p. Androwski, Kossów huculski — przewodniczący plk. Mueller, Szubin — przewodniczący p. Podlewski, Pyzdry — przewodniczący p. Olejniczak, Zagórz — przewodniczący dr. Lichmanowski, Słupca — przewodniczący p. Czajewicz, Zdzięciół — przewodniczący p. Lewiński, Wołozyn — przewodniczący p. Hrakalo - Horawski, Lida — przewodniczący p. Berkowski oraz Baranowice — przewodniczący dr. Finto.

Mianowanie tymczasowego prezydium okręgu wileńskiego organizacji wiejskiej OZN.

W dniu 12-ym bm. szef Obozu Zjednoczenia Narodowego plk. Adam Koc powołał tymczasowe prezydium okręgu wileńskiego Organizacji Wiejskiej OZN.

W skład prezydium weszły następujące osoby:

pp. Mieczysław Gojrzewski — rolnik, Stanisław Kolenda — rolnik, Maria Lesiecka — kierowniczka Szkoły Rolniczej w Antowiliu Wacław Lastowski — prof. U. S. B., Leon Niewiarowicz — dyrektor stacji doświadczalnej w Berezwezu; Józef Kozieli — Poklewski — prezes spółdzielni rolniczo - handlowej w Wilejce, Stanisław Poczebutt - Odlanicki — st. asystent zakładu Ekonomii Roln. U. S. B., Adam Perepeczko — dyrektor T-wa Lniarskiego, Janina Prystorowa — p. stanka na Sejm Zygmunta Ruszczyca — prezes Centrali Spółdz. Roln. - Handl. w Wilnie, Mieczysław Sajkowski — rolnik, Justyn Strumiło — prezes zrzesez. Zw. Produ. Nabitau, Jan Tyszkiewicz — prezes okr. wil. Zw. Oficerów Rezerwy, Jan Wękowicz — rolnik, członek wydz. wojewódz. Bernard Wystouch — kierownik Szkoły Roln. w Opisie oraz Mieczysław Żukowski — rolnik.

Przewodniczącym okręgu wileńskiego Organizacji Wiejskiej OZN. jest — jak wiadomo — inż. Stanisław Perzanowski.

Pomorze - przodujące województwo w kulturze rolnej

Dział ten poświęcony jest gospodarstwu wiejskim, zarówno większej jak i mniejszej własności, które swoim dorobkiem i organizacją pomnażają kulturę rolną.

WROCLAWKI - Bronisław Wojnowski

Wybitne gospodarstwo i największa w Polsce plantacja tytoniu

Majątek Wroclawki w powiecie chełmińskim, przynależny do stacji kolejowej o tej samej nazwie jest w posiadaniu p. Bronisława Wojnowskiego. Dzielne to gospodarstwo jest znane w

Bronisław Wojnowski
wójt gminy Papowo
rolnik i organizator, zasłużony
działacz społeczny i samorządowo-gromadzki.

dużym zasięgu Pomorza, a istotnie postawione jest wzorowo. W sprężystym ujęciu, stosunkowo nieduży obszar, jest pod każdym względem dobrze użytkowany, a zwięzła gleba doprowadzona do wysokiej struktury. Zawdzięczając tej podstawie, produkcja we Wroclawkach jest niewspółmiernie wyższa w każdym plonie. Dominuje pszenica, burak i jęczmień. W zakresie hodowlanym obora - zapisana do Związku Hodowców przy Pomorskiej Izbie Rolniczej, w rasie nizinnej, czarno białej, jest wielkich zalet przez wysoką młeczność i % tłuszczu. - Sztuk 50. Mleko odstawiane jest do Mleczarni Spółdzielczej. Konie dla mocnej gleby zimnokrwiste. Nadto owczarnia „Meryno-Precos”, wczesnie dojrzewająca z wełną dla rynków polskich i skopowiną na eksport. Główny jednak nacisk położony jest na rentowną produkcję roślinną. Wroclawki - to wybitny typ intensywnego i sprawnie zorganizowanego gospodarstwa. Inwentarze nowoczesne budynki w pierwszorzędym stanie, a zwarte podwórze ześrodkowuje uwagę w obrazie na całość majątku. **Pierwszym polem widzenia i zarazem głównym - to plantacja tytoniu, największa w Polsce, a bodaj w Europie. Obszar uprawy pod tytoniem wynosił dotychczas 38 hektarów, obecnie 32 ha. Jak okiem sięgnąć - wszędzie piękne, duże, z nabrzmiałym liściem, w ciemno zielonym kolorze - wysokie rośliny.** Bardzo ciekawa produkcja i niecodzienna, a Wroclawki ze swoją plantacją, pierwszą w Polsce - godne zwiedzenia. Przede wszystkim z racji zaprowadzenia uprawy w klimacie nieszczerze wdzicznym i to w rozmiarze najwyższym dla całego kraju. Ryzyko założenia w pierwszym roku było bardzo duże. P. Bronisław Wojnowski nie zrażał się jednak licznymi trud-

nościami, gdy przed ośmiu laty przystąpił do tej nowej pracy. Rozumiał bowiem, że każdy początek jest trudny a przeszkody trzeba pokonać. Wiedział tylko jedno, a to najważniejsze: - że jego gleba jest w wysokiej kulturze, z głębszą uprawą, silnie nawożona, a pola zawsze czyste, wolne od chwastów. Zaczął. Nadzwyczajnie przygotowana ziemia, gdy po raz pierwszy przyjęła na swoje łono nieznaną jej dotychczas roślinę, mimo pełnego arsenału składników pokarmowych, nie wydała jednak

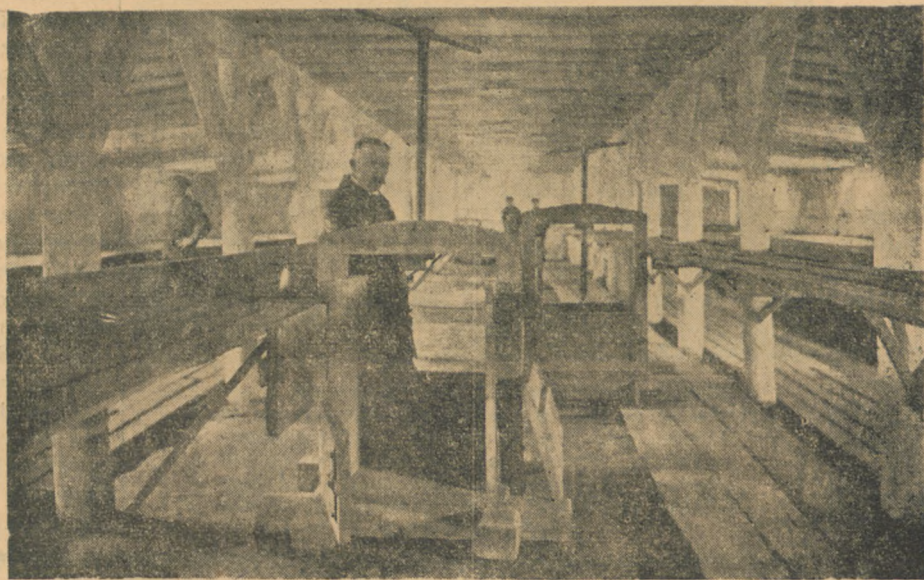
toniu trzeba stosować duże ilości nawozów sztucznych, szczególnie azotowych. Do plantacji konieczne są inspekty. To też w Wroclawkach widnieją one już zdaleka. Stąd w początkach maja rozsada się poszczególne roślinki, które następnie w polu trzeba otoczyć najtroskliwszą opieką. Obróbka zabiera duże sumy pieniędzy. Nadewszystko zaś plantacja tytoniowa wymaga wielkich inwestycji. Majątek p. Bronisława wybudował trzy wielkie suszarnie powierzone i 2 ogniowe, magazyn i salę sortymentową. Nie

Dwór w Wroclawkach

spodziewanego zbioru. Ale i strat nie było! A to dodał bodźca. Dalsze wysiłki zmierzały do zasilenia roli w niezbędne bakterie, które pod wpływem uprawy tytoniu same przybywają przez zaorywanie części podziemnej i łodyżek. Tytoń jest bardzo wymagający - jak

może zadowolić plantatora sam tylko zbiór, bo również ważnym jest suszenie, wymagające dużych wiadomości. Wychowanie, polegające na wyparowaniu wody trzeba umiejętnie prowadzić, a praca nad tym podjęta jest zaraz po zerwaniu liści, zwózce i nawlekaniu na

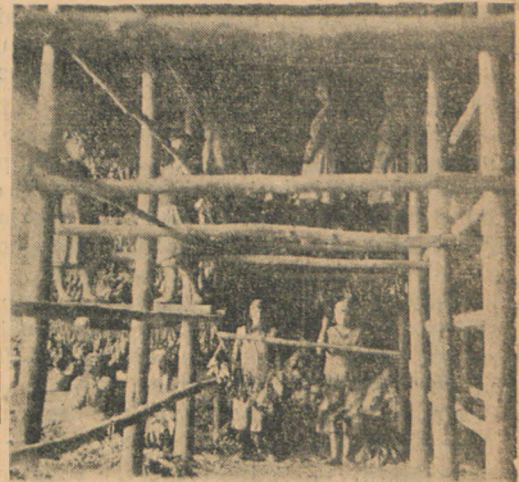
Sortownia tytoniu. Wielka hala z widoczną prasą do pakowania liści tytoniowych

żadna może roślina. Z roku na rok plony się polepszały i dzisiaj już Wroclawki osiągnęły kolosalny sukces. Kosztowało to niemało zachodu i wielkiego wkładu pieniężnego, rzuconego do ziemi, którą zmusił dobry gospodarz do hodowania - tytoniu. Sama uprawa mechaniczna i nawożenie naturalne, nawet silne - nie wystarcza. Przy ty-

sznury. Pierwszą fazą jest proces zółcenia, a następnie prowadzą przez różne temperatury do wysuszenia, zarówno w suszarni powietrznej, jak i ogniowej, specjalnie tutaj urządzonej systemem jordanowskim.

Dzielność pracy p. Bron. Wojnowskiego wydała dobre wyniki. Uprawa tytoniu ma duże znaczenie ogólne - gdyż

- pieniądze zatrzymywane są w kraju, w kieszeni polskiego producenta. Ma to swój wpływ na poprawę bilansu handlowego. Druga kwestia - równie ważna, to zagadnienie bezrobocia. Przez plantację, w danej okolicy jest ona rozwiązana, bowiem Wroclawki zatrudniają ponad 150 ludzi z sąsiednich gmin. Dzięki podjętej plantacji robotnicy mają zapewniony zarobek, a to stanowi ważny moment dla dobrobytu okolicy, dawniej wysyłającej swoich ludzi na roboty poza granicę. Zarówno przy tytoniu,

Zaciąganie sznurów z tytoniem

jak i każdej innej wytwórczości roślinnej p. Wojnowski zawsze kładzie nacisk na nadzwyczajną dokładność wykonywanych czynności, a wynikiem tego jest pierwszorzędny stan roli całego obszaru, zupełny zanik chwastów i wysokie plony.

To samo odnosi się do hodowli. Owce „Meryno - Precosy” bardzo wyrównane. Obora równomiernie umaszczone, dobrze pielęgnowane, w indywidualnym karmieniu i pastwiskiem podsięwanym odpowiednią mieszanką traw.

Skutkiem intensywnego nastawienia - gospodarstwo zakupuje dużą ilość pasz, a częstokroć i części deputatu dla pracowników.

Wroclawki są zmeliorowane, skanalizowane i zelektryfikowane. Mimo takiego oddania się roli, p. Wojnowski znajduje czas na pracę społeczną i samorządowo - gromadzką, biorąc w niej żywy udział.

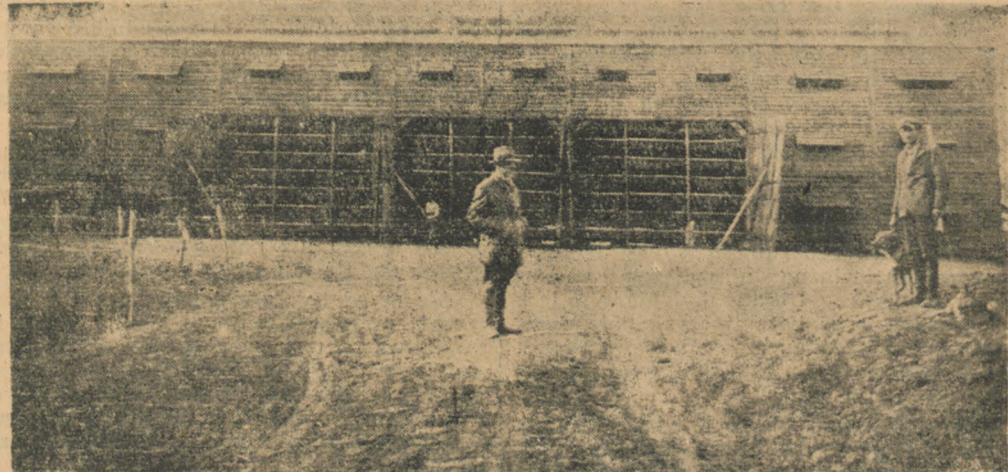
Gmina Papowo, do której należy Wroclawki - wybrała p. Bronisława Wojnowskiego wójtem. Sprawuje ten urząd już od kilku lat, ku zadowoleniu gromad wiejskich. Do Wroclawek przybył z Prus Wschodnich, bezpośrednio po plebiscycie. Przed wojną w bliskiej okolicy Gdańska czynny był w działaniu społecznym, zakładał polskie Kółka Rolnicze, kasy ludowe, jeździł, przemawiał i lożył na cele polskie - pieniądze. Zasłużył się również dobrze w powstaniu wielkopolskim, z narażeniem własnego życia i mienia, a przedtem jeszcze był członkiem tajnej organizacji wojskowej Pomorza, przygotowującej powstanie. Podczas plebiscytu oddał wiele samożarcia, co stwierdza komisarz plebiscytowy w swoim podziękowaniu.

Nabyte Wroclawki p. Wojnowski szybko doprowadził do czołowych gospodarstw w Polsce, a sukces swój osiągnął przez wybitną znajomość agronomii i organizację pracy.

J. Płazewski.

Nabrzmiałe sokiem, piękne, ciemno zielone, dojrzałe liście tytoniu - w pełnym swym plonie - zapełniają nadjeżdżające platformy

Suszarnia tytoniu nr. 3. We wnętrzu widoczne ramy pełne sznurów tytoniu. Tutaj tytoń przechodzi proces suszenia.

Jerzy Mariusz Taylor

CZCICIELE WOTANA

Powieść

Hildy nie było, dr. Johnke więc sam zasiadł przy swoim starym, rozklekotanym Remingtonie i wystukał coś pospiesznie na świstku papieru, po czym odczytał im tekst uchwały, ujętej pod postacią uroczystego przyrzeczenia, którym każdy z podpisujących się zobowiązywał się dopomóc dr. Johnkemu w jego przedsięwzięciu w miarę sił i możliwości i zachować samą uchwałę jak i przedsięwzięcie w najściślejszej tajemnicy, a jedno i drugie pod groźbą sądu. Skarby Ostrogskich po raz pierwszy były w tym przyrzeczeniu określone symbolicznym mianem Złota Renu, a co do sądu, to zaznaczone było, że miał się odbyć, zgodnie z prastarym zwyczajem od daty stwierdzenia dokonanego przez któregoś z podpisanych pogwałcenia przysięgi. Dr. Johnke nie ukrywał przy tym, że przestępca spotka bardzo surowa kara — może nawet kara śmierci.

Uchwałę tę podpisali wszyscy bez żadnych zastrzeżeń. Wahał się z położeniem podpisu tylko Oskar Knopf, co było tym dziwniejsze, że on jeden właśnie z przystąpienia do Związku wyciągnął już korzyść realną. Dr. Johnke miał słabość do tego chytrego, rudego chłopaka i, na jego życzenie, Wilhelm Ernin uprosił niedawno ojca, aby go zaprotegował do księżny, która też przyjęła go na służbę. Mógł się przydać teraz. Już przydał się nawet, jako przewodnik przy badaniu różdżkarza.

Dr. Johnke przypatrywał mu się z uwagą.

— Czy masz jakieś zastrzeżenia? — spytał.

— Mam — odpowiedział zuchwale Oskar. — Chciałbym wiedzieć, ile przypadnie na każdego z nas z podziału tego skarbu. Bo skoro tam są takie bogactwa, to przecież my, którzy będziemy się trudzić nad ich wydobyciem, musimy coś zarobić, nie?

Wszyscy struchleli. Znali przecież dobrze gwałtowność „wodza” i oczekiwali, że za chwilę stanie się coś strasznego. Tylko co mówiło się tu o sądzie pod dębem, więcej nawet — o karze śmierci za zdradę. I wszyscy zdawali sobie dobrze sprawę, że w pewnych okolicznościach nawet wahanie się może być już uważane za zdradę.

A jednak dr. Johnke nie wydawał się wcale zaskoczony. Uśmiechał się nawet.

— Zwykłem się kierować zasadą, aby nie dzielić skóry na niedźwiedziu, którego jeszcze nie upolowałem. No, idźcie już — zakończył. — A ty, Oskar, pamiętaj, że pierwszy jest zawsze interes ogółu, a później dopiero jednostki. Ale w zasadzie masz rację.

Po tym oświadczeniu Oskar podpisał uchwałę, a Wilhelm Ernin, który był bardzo wzburzony tym małym zajściem, przekonał się niebawem, że dr. Johnke w razie potrzeby potrafi doskonale hamować gwałtowność swego charakteru, bo przy następnym spotkaniu polecił mu mieć na oku Oskara.

Zajściem z rudym Oskarem zgrzył się dr. Johnke zresztą daleko więcej, niż mógł się domyślić młody Wilhelm Ernin. Dr. Johnke odczuł to jako urazę osobistą, jako bolesne zadrażnienie swej ambicji. Do brawsy sobie grono współpracowników, dążąc wraz z nimi do celu, który wydawał mu się słuszny i wielki, chciał im wszystkim ufać bez zastrzeżeń. Epizod z rudym Oskarem rozczarował go bardzo i obudził w nim podejrzliwość, a następnym z kolei rozczarowaniem stała się z czasem rozmowa z inspektorem, który zapewnił go w sposób bezwzględny, że amt berliński, udzielając mu subsydiów uważa go jedynym

nie za pionka — ślepego wykonawcę swych poleceń i okólników.

W takim to nastroju zastał go pastor Michels, kiedy zgłosił swe przystąpienie do Związku. Ale dr. Johnke przez czas dłuższy nie mógł się zdecydować na obdarzenie go pełnym zaufaniem i powierzenie mu tajemnicy Złota Renu. Podrywało go jednak zawsze, aby mu ją wyjawiał. Przypatrywał mu się, badał go na różne sposoby i pomoc jego, chociażby w postaci tylko rady, wydawała mu się korzystna i nawet konieczna. Pastor przecież był, poza nim samym, jedynym członkiem Związku, który wnosił do organizacji cenne zalety inteligencji i rozwagi, a miał też znaczny zasób doświadczenia życiowego, no i pokaźny wpływ na opinię społeczną.

Wszystko to sprawiło, że dr. Johnke nie tylko bez żadnego gniewu, ale wprost z ulgą przyjął wiadomość, że pastor zna już też ich wielką tajemnicę. Z jeszcze większą ulgą przekonał się, że pastor wcale tego zamiaru nie potępia. Nie. Jego zapatrywania na tę sprawę okazały się pełne głębokiej mądrości życiowej, kiedy powiedział:

— Prawy właściciel tych skarbow dawno już nie żyje. Spadkobiercy jego zaś utracili do nich prawo, skoro ich nie używają i nawet może nie wiedzą o ich istnieniu. W tych warunkach wydobycie skarbu i obrócenie go na pożytek ludzki nie może być żadnym grzechem.

Dr. Johnke odetchnął. Ze słów pastora orzeźwiająca fala spłynęła nań spokój i otucha. Pastor wprawdzie zdawał się traktować całe przedsięwzięcie nie nazbyt poważnie, bo zauważył, że opiera się na bardzo kruchych przesłankach. Cóż to jednak znaczyło? Dr. Johnke wiedział dobrze, że zamiar ich ma duże podobieństwo do gry na loterii. Ryzykował nie wiele, a mogli zyskać wszystko.

Słowa pastora były dlań raczej bodźcem i pew-

nego rodzaju usankcjonowaniem zamierzeń, nie mógł więc żywić żadnego żalu do rudego Oskara, że się wygadał.

Pomocnicy jego natomiast byli wręcz odmiennego zdania. Dr. Johnke nawet nie podejrzewał ich o taką zawziętość. Wszyscy trzej błagali go aby zwołał koniecznie sąd pod dębem. Oburzyli się strasznie na ten oczywisty dowód zdrady, ale dr. Johnke wahał się. Na razie nie chciał jeszcze uciekać się do tego surowego środka represyjnego.

Ale wobec tych prostych chłopaków trzeba było jakoś upozorować nadmierną łagodność, tym bardziej, że powoływali się na uchwałę.

— Oskar rzeczywiście zasłużył na karę — powiedział im dr. Johnke. — Ale czy wiecie, czym u dawnych Germanów kończył się taki sąd pod dębem, jeżeli przestępca oskarżony był o zdradę?

— Domyślamy się — burknęli Alfred i Otto.

A Wilhelm rozniósł się i z błyskiem okrucieństwa w bladoniebieskich oczach zrobił wyrazisty ruch, przesuwając dłoń po własnym gardle.

— No, właśnie — westchnął dr. Johnke. — Nie potrzebujemy między sobą nazywać rzeczy po imieniu. Ale musimy powiedzieć sobie otwarcie, że nam też grozi odpowiedzialność, jeśli się to wykryje. Czy sądzicie, że zniknięcie Oskara nie zauważą od razu w kolonii? A księżna też przecież będzie się o niego dopytywać i będziemy z tym mieli co najmniej ciężki kłopot w chwili, kiedy trzeba wszystkie siły wyteńczyć w innym zupełnie kierunku.

Zmarszczone brwi i zacięte nieprzejednanie wargi świadczyły, że trzem braciom nie bardzo przypada do gustu to nazbyt trzeźwe rozumowanie, dr. Johnke więc dodał jeszcze:

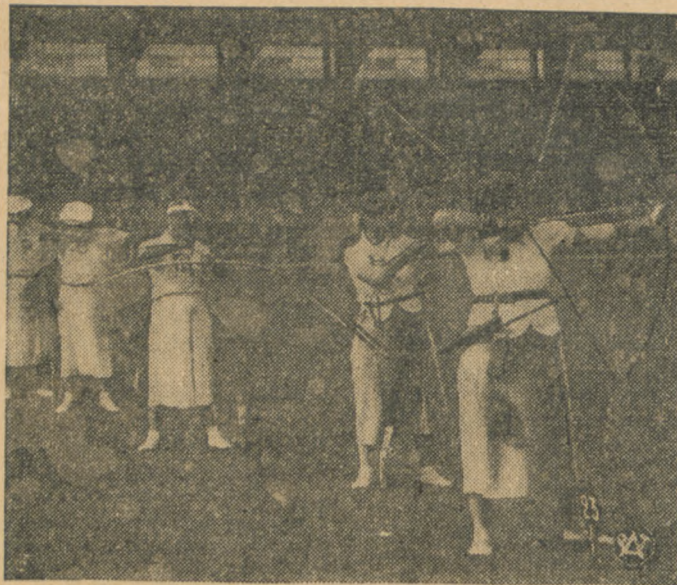
— Miejmy cierpliwość i czekajmy. Trzeba pamiętać, że sprawa nie doznała żadnego szwanku. Oskar przecież wygadał się tylko pastorowi, a wiecie, że pastor okazał się pożytecznym członkiem organizacji. Ten nas nie wyda.

Podjęte jeszcze w zimie prace nad odszukaniem przejścia do piwnic pod tarasem pałacowym, gdzie miało się znajdować jezioro podziemne, trwały przez całą wiosnę i początek lata. Nie było tygodnia, żeby któryś z braci, wzięwszy sobie do towarzystwa jednego z członków Związku, nie wymknął się do parku. Odbywało się to bez żadnych przeszkód, bo od czasu owej przygody podczas burzy śniegowej, która o mały włos nie zakończyła się tragicznie dla młodego Ostrogskiego bracia byli znacznie ostrożniejsi, a zwłaszcza Wilhelm nauczył się znakomicie hamować swoje zuchwaństwo.

Dzięki tym wycieczkom przedsięwziętym z zawziętością, która zdawała się być rodową cechą Erninów, udało się im zapoznać dokładnie z terenem. Teraz wiedzieli już, o której godzinie stróż nocny spuszcza psy z łańcucha. Przekonali się też, że obchody nocnego stróża i jego psów obejmują jedynie górną część parku i, że część dolna nigdy nie bywa przedmiotem ich czujnej inspekcji, zapewne przez wzgląd na spokój i bezpieczeństwo zwierzęny. Wiedzieli też, o której godzinie sarny i daniela przychodzą na wodopój do Dunaju i, że w tych chwilach, idąc pod tarasem na drugim brzegu stawu, mogą się nie obawiać wykrycia ich obecności przez straszną gajową, która o różnych innych porach lubi odbywać samotne wędrowki nocne.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Łucznicze mistrzostwa świata w Paryżu

Zdjęcie nasze przedstawia fragment z zawodów na wielkim stadionie Jean-Bouin w Paryżu, gdy reprezentantki państw europejskich walczą o zdobycie pierwszego miejsca. W dalszych szeregach widzimy polskie łuczniczki w momencie strzelania z łuku do tarczy

Z cyklu: „Polska pracuje“

Oczy wypatrujące chleba...

„Szatan, który skusił naszych pierwszych rodziców do grzechu pierwotnego sprowadził na nas karę pracy, a szatani, którzy skusili nas do wojny europejskiej, sprowadzili straszną karę — brak pracy...”

Tak mi powiedział pewien bezrobotny w podwórzu biura pośrednictwa pracy przy Funduszu Pracy w Łodzi.

Gdy wchodziłem tu, siedział na kamieniu przy wejściu. Gdy wychodziłem po dwóch godzinach — siedział. Gorąco było, kapeluszy wyrudziały trzymał na kolanach, wiatr, a raczej podwórzowy przeciąg, wicherzył mu siwe kłaki na głowie. Przypominał sobie ustępy podłych powieści, gdzie autor opisuje wygląd swych postaci. O tym człowieku czytałbym:

„Miał twarz stroskaną, a jednak uśmiech lekceważący własne nieszczęście na suchych wargach. Ubrany był biednie, lecz schludnie — gorsz koszulki czyste, ale pocerowane, buciki łatanie, ale wyczyszczone... Zdawał się myśleć o czymś innym, niż należało...”

Rozmowę udało mi się nawiązać równie łatwo jak w podłych powieściach. Widział, że wszedłem tutaj w towarzystwie „pana kierownika”, że przez furtkę przepuszczono mnie grzecznie pierwszego i wywnioskował

ten stary bywalec biura pośrednictwa pracy:

— Pan jest z komisji?

— Z jakiej komisji? — spytałem.

— Mnie wszystko jedno. Co jakiś czas przychodzą tu komisje, więc myślałem...

Chłówek ten był stary. Jak się dowiedziałem z jego „akt personalnych”, miał dzieci pracujące i utrzymujące go. Przychodził codziennie do biura pośrednictwa w poczuciu ambitnego obowiązku dowiadywania się: „czy już dla wszystkich jest praca? czy obdzieliłiście już wszystkich w takim razie może i dla mnie coś się znajdzie...”

Nie — jeszcze nie wszystkich obdzieleno. Taką odpowiedź otrzymuje ta ofiara bezrobocia codziennie, w ciągu paru już sezonów. Siada na kamieniu i zdaje się myśleć „o czymś innym niż należy”. Filozofia o szatanach dodaje mu sił do rezygnacji.

Ale przed tym widziałem młodych. Jeszcze nie wyżytych w pracy. Takich, co to le dwie dwa — trzy razy dotychczas z dumą podpisali się na liście płacy, zgarniając własne, zarobione pieniądze. Niecierpliwych i zdumionych — „Jak to może być, żeby parą młodych, silnych rąk nie można było zarobić...”

To jest i pozostanie wspomnieniem ciężkim. Teraz jeszcze, gdy przyrykam oczy, a-

by wywołać w mózgu klisze różnych migawkowych zdjęć z mej podróży, wzdrigam się jak przed złą wizją, jak przed strasliwym „zblizeniem” kinematograficznym — przed owym obrazkiem okienka w biurze pośrednictwa pracy...

Dwanaście, szesnaście, dwadzieścia wychylonych głów, a w tych głowach — tylko oczy. Tylko oczy w kinematograficznym „zblizeniu”, w powiększeniu, deformacji. Oczy wypatrujące chleba, żebrzące o pracę. Kwadrat okienka wychodzi na salę zatłoczoną ludźmi. Tak, to dobre porównanie: jest to kwadrat ekranu, projekcja „latarni magicznej”... W polu widzenia — tysiąc skrzęcających się strasydeł, mikroby nędzy ludzkiej. Po tej stronie okienka — urzędnik Funduszu Pracy. Oko w oko z nimi. Zna prawie wszystkich po nazwisku, bo przecież przychodzą tu co dnia. Ma zapowiedziane w sumieniu swym i w służbowej instrukcji, że nie wolno mu się zdenerwować. Wykrzykuje więc:

— Panie Tomczyk, nie mam dla pana dzisiaj nic jeszcze... Niech pan się odsunie od okienka — inni też chcą porozmawiać... A pan, panie Sobociński, pocóż pan dzisiaj przyszedł? Przecież mówiłem panu, że jak będzie zapotrzebowanie, to zawiadomię pana... I dla pani Klimaszewskiej też nic nie ma...

Odsuwa się na chwilę od okienka i siada odpocząć. Po tamtej stronie — ul brzęczy niezadowolony. Wstaje znów i zaczyna od początku:

— Panie Kacperczyk — nic nie ma dz-

isiaj. Widział pan przecież na tablicy: dzisiaj przyszło zapotrzebowanie tylko na sześciu... Panie Michalek, dzwoniłem wczoraj do (wymienia nazwisko fabrykanta), obiecuje, że pana przyjmie...

Istotnie — dzwonił. Jestem za chwilę świadkiem telefonu, gdzie urzędnik Funduszu Pracy wypowiada takie zdanie: „Panie E., zrób pan to dla mnie... Daj mi pan zapotrzebowanie na pięciu”. Niezwykle nadużycie władzy — „zrób pan to dla mnie i daj pan pracę pięciu bezrobotnym”.

Od telefonu — znów do okienka i tu dialog inny. „W polu widzenia” zakręciło się jakieś wyblądle strasydzie, upiorne jak z mickiewiczowskich Dziadów, jakaś głowa przedarła się między inne i wsunęła do okienka. Ochrypliły szep do urzędnika:

— Panie, jak Boga kocham, kupię noż na pana... Pan nie wierzy? Dla mnie już wszystko równo, co pan chce... Do kremi natu pójde, ale swoje zrobię...

— Panie Radjos, kup pan lepiej chleba za te pieniądze.

— Chleba? No to na ile starczy? Na dwa dni? Na trzy? A potem co?...

— Potem przyjdź pan do mnie, może przez ten czas znajdzie się coś dla pana... Gdy opuszczałem to tragiczne słuchowisko, oprowadzający mnie kierownik dał cenną i charakterystyczną wszystko informację:

— Nasi urzędnicy przy okienkach pośrednictwa zmieniają się co parę dni. Nerwy nie wytrzymują dłużej.

Stan

Czy w razie wojny - Anglia stanie po stronie Czechosłowacji?

Sensacyjna książka wydana przez Komitet Słowacki

(Dokończenie)

Choroba groźna dla całej Europy

Wszystkie te narody chciałyby powrócić do swoich właściwych państw. Czesi jednak trzymają je w niewoli (Lord Rothermere — Daily Mail, 12. II. 1937).

Czechosłowacja jest, jak widzimy, chorobą państwem, a choroba ta jest groźną dla całej Europy, w której sercu się umiejscowiła. Dlatego też Polacy nazywają Czechosłowację „zakazonym wyrostkiem robaczkowym Europy, który musi być z jej organizmu usunięty, zanim zdoła ten organizm stoczyć do reszty”. Czesi mogą wprawdzie zrobić Anglii zarzut, że Anglia również panuje nad narodami nie angielskimi, a nawet różnymi rasami. Ale kolonie Anglii nie znajdują się w środkowej Europie, a W. Brytania wprowadziła do nich ład i cywilizację, nie tak jak Czesi, którzy wyzyskują i niewolą swoje „kolonie”.

Czesi skarżą się obecnie na tych, którzy „dybiają na całość ich państwa”. A w czymże oni sami byli lepsi? Zarówno Benes, jak Masaryk propagowali hasło: „Detruisez l'Autriche — Hongrie!” Jak postąpili Czesi wobec Polaków, będących także narodem słowiańskim, w roku 1920, w którym nie tylko nie przepuszczali przez swoje terytorium amunicji przeznaczoną dla Polski, która odpięła wówczas nawalę bolszewicką, ale często te transporty konfiskowali. A czeski Legion Syberyjski czyż nie wydał admirała Kotczaka, który mu za ufal na pewną śmierć w ręce bolszewickie tylko po to, ażeby móc bezpiecznie dowieźć do domu łupy i bogactwa zdobyte na Syberii?

Jeszcze o książce Szeby

W osławionej książce Szeby, która wywołała oburzenie w całej Polsce, autor proponuje oderwanie Wschodniej Małopolski od Rzeczypospolitej, ażeby dać Czechom wspólną granicę z Rosją Sowiecką na przestrzeni 200 km. Czyż nie jest to dowodem, że Czesi nawet teraz biorą pod uwagę możliwość rozbioru Polski.

Słowacy również są słowiańskim narodem, a jak zachowali się wobec nich Czesi? Tak, — jak znieśli łącznik pomiędzy słowami Czecho - Słowacja i zamienili je na Czechosłowacja, tak samo chcieliby przemienić Słowaków w Czechów. Czyż nie wynaradawiają Polaków na Śląsku Cieszyńskim i mieszkańców Rusi przykarpackiej, będących również Słowianami?

Sojusz czesko-bolszewicki

Ponieważ Mała Ententa nie dawała Czechom po dozbrowieniu się Niemiec dostatecznej gwarancji bezpieczeństwa, zawarli oni w r. 1935 sojusz wojskowy z Rosją Sowiecką. Ale przyjazne stosunki pomiędzy Czechami a Bolszewią datują się już od znacznie dawniej. Kiedy w r. 1920 wojska bolszewickie podchodziły pod Warszawę, rząd praski oświadczył sztabowi sowieckiemu gotowość otwarcia granic dla wojsk bolszewickich po rozgromieniu Polaków (Henri Pozzi „Les Coupables” Paris 1937). Tak więc Czesi gotowi byli wpuścić hordy barbarzyńskie do Europy. — Nie powiedli się im wtedy, to też dzisiaj starają się wszelkimi siłami „nadrobić” to niepowodzenie i nie tylko pozwalają sowieckim delegacjom wojskowym wstęp do Czechosłowacji, ale oddali całą Czechosłowację na usługi lotnictwa sowieckiego. Marzeniem Czechów jest wspólna granica z Rosją Sowiecką zapewniana czerwonym wojskiem wstęp do Czechosłowacji na wypadek konfliktu. Mr. J. L. Garvin przestudzając brytyjską opinię publiczną przed tym niebezpieczeństwem, pisze, „że Praga staje się odzwiercieniem Moskwy, otwierającym jej drzwi do Europy”. Tenże sam Garvin stwierdza w artykule ogłoszonym w „The Observer” (22 listopada 1936): „...i nie na świecie nie zmusi Wielkiej Brytanii do mobilizacji przeciwko Rzeczy Niemieckiej w sprawie czechosłowackiej. Stwierdzamy to z całą pewnością: nie na świecie!”.

Jest rzeczą ogólnie znaną, jak silną agitację destrukcyjną prowadzi Komintern w koloniach i dominiach angielskich. ZSRR dąży do oderwania kolonii od Anglii, jest

zatem zaciekle wrogiem brytyjskiego imperium. Czesi zaś będąc sojusznikami tego zaciętego wroga Anglii mają odwagę spodziewać się od Anglii pomocy i sympatii.

Z tych samych powodów jako sojusznicy bolszewizmu, Czesi stali się „wrogami Boga” (Narodnie Nowiny, Nr. 64, 1930).

Druga, znacznie krótsza część książki zajmuje się omawianiem fałszywych hasel szerzonych przez propagandę czeską w Anglii. Naczelnym hasłem rozpowszechnianym przez agentów czeskich jest „demokracja” Czechosłowacji, którą zdaniem Czechów — powinna wesprzeć wielka demokracja anglo - saska. Kiedy premier Hodža podczas swojej ostatniej bytności w Londy-

nie wychwalał czeską demokrację w najpochlebniejszych zwrotach, zapytywano go: „Czemuż się pan obawia? Jeżeli Niemcy sudecy, Węgrzy, Słowacy, Polacy i Rusini na prawdę ciągną takie korzyści z waszej demokracji, to z pewnością obronią was przed zakusami sąsiedniej dyktatury”.

„Demokracja” i „dyskusja”

Prezydent Masaryk mawiał, że „demokracja nie jest niczym innym, jak tylko — dyskusja”. Jeżeli tak jest, to w Czechosłowacji nie ma demokracji, albowiem w tym kraju nie ma miejsca na dyskusję. Cenzura czeska nie zna pobjaźnienia dla niczego, co

I znowu wielka wygrana klasy 3-ej

39-ej Loterii **zł 10.000**

padła na los naszej Kolektury na nr. 42.548

z czego wynika,

że szczęście niezmiennie sprzyja

graczom kolektury

„UŚMIECH FORTUNY”

Lublin — Bydgoszcz — Toruń

5560

15 sierpnia w całym kraju

Spadek frekwencji w obchodach partyjnych

Warszawa (PAT). W 17-tą rocznicę zwycięstwa nad bolszewikami, oprócz oficjalnych uroczystości pod nazwą „Święta Żołnierza” odbyły się również obchody, urządzone w całym kraju przez stronnictwo ludowe pod nazwą „Czynu chłopskiego” oraz przez stronnictwo narodowe pod nazwą „Cud nad Wisłą”. Obchody urządzone oddzielnie

przez te stronnictwa odbyły się przy znacznie mniejszej frekwencji niż w roku ubiegłym.

W niektórych miejscowościach obchody stronnictwa ludowego oraz stronnictwa narodowego ze względu na znikomą ilość uczestników, odbyły się w ramach ogólnego „Święta Żołnierza”.

Z ogólnopolskiego zjazdu b. ochotników Armii Polskiej we Lwowie

Entuzjastyczne powitanie delegacji oddziału gdańskiego

Lwów święcił dziś szczególnie uroczyste 17-tą rocznicę zwycięskiej bitwy pod Warszawą w r. 1920, przyczyniło się do tego w pierwszym rzędzie połączenie obchodu rocznicy wielkiego zwycięstwa ze zjazdem b. ochotników wojennych z lat 1918-1920. Zjazd ten odbywał się pod protektoratem Marszałka Śmigłego Rydza. W skład komitetu honorowego wchodził p. Premier Sławoj-Składkowski, min. Kasprzycki, gen. Górecki, wojewoda lwowski Biłyk i prezydent miasta Lwowa dr. St. Ostrowski.

Na zjazd przybył w komplecie zarząd główny związku b. ochotników z prezesem posem Szczepańskim, delegacje wszystkich oddziałów związku z różnych zakątków kraju w liczbie kilku tysięcy osób.

Do zebranych na boisku „Cytadeli” przemówił prezes oddziału lwowskiego dr. Lesław Węgrzynowski.

Po nabożeństwie i kazaniu poświęcono sztandar lwowskiego oddziału zw. b. ochotników, który gen. Tokarzewski wręczył prezesowi oddziału dr. Węgrzynowskiemu po czym pod pomnikiem Mickiewicza wojewoda lwowski Biłyk i d-ca O. K. gen. Karaszewicz-Tokarzewski odebrali defiladę wszystkich oddziałów biorących udział w uroczystościach. Wzdłuż trasy, którą przechodziły oddziały, działała szkoła, trzymająca szpaler, obsypywała żołnierzy i b. ochotników kwiatami, wznosząc na ich cześć okrzyki.

W godzinach popołudniowych odbyło się w Teatrze Wielkim przedstawienie. Przed rozpoczęciem przedstawienia wygłoszono szereg przemówień wśród których entuzjastycznie witano przemówienie prezesa oddziału gdańskiego zw. b. ochotników.

Półtora kilometra koryta rzecznego

przekopano w dniu „święta pracy” na Kurpiach

W Baranowie (pow. przasnyski) odbyła się uroczystość „dnia pracy”, podczas której ludność gminy w liczbie około 3.000 osób wzięła udział w regulacji rzeki Płodownicy.

W wyniku dnia pracy dokonano przekopu koryta rzeki na przestrzeni przeszło półtora km.

W pracach nad regulacją Płodowni-

Wielka uroczystość ku czci św. Stefana na Węgrzech

W dniu 20 sierpnia rb. całe Węgry obchodzić będą wyjątkowo uroczyste dzień świętego Stefana, króla węgierskiego. W ramach uroczystości kościelnych przewidziana jest procesja z emblematami królów skimi. Ponadto program święta przewiduje zabawy ludowe, widowiska muzyczne i t. p. W dniu tym stolica Węgier będzie wspaniale iluminowana.

cy wzięli udział również mieszkańcy odległych wiosek, wchodzących w skład gminy Baranowo, których nie dotyczy bezpośrednio sprawa regulacji rzeki.

„Dzień pracy” zorganizowany został przez komitet organizacyjny, na którego czele stanął działacz społeczny ks. Jan Trzaskoma — b. oficer 5 p. p. leg.

Komitet przyznał szereg nagród za najliczniejszą frekwencję z poszczególnych gromad i największą wydajność pracy. Pierwszą nagrodę zdobyła wieś Czarnotrzew. Indywidualnie pierwszą nagrodę zdobył p. Józef Fong za wykopanie w ciągu dnia pracy 22 mtr. sześć ziemi. Redakcja „Wsi Polskiej” — organ Obozu Zjednoczenia Narodowego przyznała bezpłatną roczną prenumeratę 2 egz. „Wsi Polskiej” wszystkim wsiom, które wzięły udział w „Dniu pracy”.

Inicjatywa mieszkańców gminy Baranowo niewątpliwie przyczyni się do pobudzenia innych gmin do akcji orga-

nie jest czeskiego pochodzenia. Dzienniki mniejszościowe były i są w Czechach wielokrotnie konfiskowane. Państwo czeskie nie jest „demokracją” lecz „czekokracją”, ponieważ Czesi sprawują w tym państwie autokratyczną władzę. Żadna z obietnic, danych mniejszościom, nie została dotrzymana. Ani Słowacy, ani Rusini nie otrzymali wielokrotnie i uroczyste przyobiecanej autonomii. Z chwilą zaś, kiedy niektórzy działacze, j. np. Tuksa dopominali się o dotrzymanie danych obietnic, osadzano ich po prostu w więzieniu.

Podczas wojny prezydent Masaryk i jego przyjaciele agitując dla Czechosłowacji twierdzili, że idzie im o stworzenie „demokratycznego i pokojowego państwa”. I choć o demokracji w Czechosłowacji dzisiejszej nie ma mowy, nie ulega wzajem wątpliwości fakt, że Czechosłowacja ma największe na świecie fabryki sprzętu wojennego. I ci „pacyfiści” zaopatrują w broń całą Europę, a nawet dostarczają jej do Indii przeciwko Anglii, od której równocześnie żądają pomocy.

Czechosłowacja prowadzi obecnie ożywioną akcję, mającą na celu przekonanie pewnych kół finansowych Europy, ażeby koła te inwestowały kapitały w czeskie przedsiębiorstwa, a specjalnie w fabryki amunicyjne. „Przestrzegamy chcących lokować swe kapitały w przedsiębiorstwach czeskich” — piszą autorzy książki. To nie jest dobra lokata kapitału!”.

Dramat wojska czeskiego

Wojsko czeskie nie posiada dobrej opinii. „New York Times” opisuje Czechów jako mało wartościowych żołnierzy, zaś polski generał Latinik twierdzi, że jedna dywizja polska sprostą 5-ciu dywizjom czeskim. W roku 1919 komunistyczne oddziały Beli Kuna zwyciężyły armię czeską, pomimo, że oddziały te złożone były z kelnerów, szewców i piekarzy! Poza tym armia czeska składa się do połowy z komunistów. Jest ona taką samą mozaiką jak państwo czeskie. Większość tych żołnierzy zwróci swą broń, na wypadek wojny przeciwko Czechom, bo przecież ani Niemcy sudecy, ani też Węgrzy lub Polacy nie będą przelewać krwi dla Czechów. Gen. Jouhard, który 6 lat spędził w Pradze w charakterze francuskiego attache wojskowego twierdzi, że Czesi na wypadek wojny będą mieli nielada kłopoty z elementem nieczeskim.

Francuski generał A. Niessel zachęca Czechów do wznowienia i nawiązania przyjaznych stosunków z Polską, gdyż na wypadek wojny „sam prezydent Benes jest pewny klęski”.

Nie jest zatem dobrym interesem tworzyć alianse z Czechami. Kraj, któremu grozi rewizja granic, mogąca go usunąć z karty Europy, nie jest dobrym sojusznikiem.

Książka kończy się apelem zwróconym do rodziców angielskich: „Angielscy ojcowie i matki! Nie zezwólcie, ażeby synowie wasi poświęcali swe życie dla tak złej sprawy, jak sprawa czesko - bolszewicka”.

Druga kolejka linowa w Polsce

na szczyt Góry Parkowej w Krynicy

Roboty przy budowie kolei linowej w Krynicy prowadzone są w intensywnym tempie. Całość robót ukończona zostanie w pierwszych dniach grudnia br. W tym też czasie nastąpi zapewne otwarcie kolei.

Kolej pomyślana jest w ten sposób, że stale kursować będą ruchem wahadłowym, mijając się wzajemnie, 2 wagoniki o pojemności 50 osób każdy, przy czym cały czas trwania jazdy na sam szczyt Góry Parkowej wyniesie 4½ minuty.

Ogólny koszt budowy wyniesie ok. 600 tysięcy złotych.

Brazylia wstrzymała napływ emigrantów z Polski, Niemiec i Portugalii

Ostatnie obstrzeżenia przy wydawaniu wiz dla emigrantów, udających się do Brazylii na podstawie wezwań, oraz wstrzymanie transportów osadniczych na poszczególne kolonie brazylijskie, zamknęły de facto emigrację do Brazylii.

Akcja wstrzymania wydawania wiz nie jest wyłącznie skierowana przeciwko emigrantom z Polski, lecz stosowana jest również do emigrantów z Niemiec i Portugalii.

Ze względu na zbliżający się okres wyborów prezydenta Brazylii i w związku z tym skierowanie głównej uwagi na akcję wyborczą, nie należy spodziewać się uporządkowania spraw imigracyjnych przed styczniem 1938 r., t. j. przed wyborem nowego prezydenta Brazylii. Wytworzona sytuacja wiąże się również z opracowywaną od dłuższego czasu nową ustawą imigracyjną.

Klub Kynologów zawiadamia że dnia 18. 8. 1937 r. o godzinie 20 odbędzie się w sali hotelu „Wiktor” w Toruniu przy ul. Żeglarskiej nr. 15. zebranie plenarne. Referat o tresurze psów. O łask. przybycie wszystkich członków prosi zarząd.

Zniewolenie. Duve Elżbieta, lat 25, stanu wolnego, zamieszkała w Toporzyskach w pow. toruńskim, zgłosiła, iż dnia 8 bm. w godzinach wieczornych na szosie w pobliżu miejscowości Toporzyska, została zniewolona przez młodocianych robotników — wieczorkowskiego i Trepowa z Toporzysk. Sprawcy skradli jej przy tym torebkę z zawartością 50 groszy i z drobnymi rzeczami.

Pokaszany przez psa. Skrzypczak Michał zam. w Toruniu Mickiewicza 116 został pokaszany przez psa, którego właścicielem jest Pękacki Leonard zam. przy ul. Granicznej 12.

Dwie bójki. Janiszewski Edmund zam. w Toruniu ul. Koniuchy 25 zgłosił o pobiciu go przez Ciemińskiego Antoniego i Łukaszewskiego Leona dnia 14 bm. o g. 20.

Węglewski Kazimierz zam. w Toruniu ul. Sz. Chełmińska 36 został pobity dnia 15 bm. w godz. przedpołudniowych przez Władysława Czarnieckiego.

Samochód najechał na krowę. Dnia 15. 8. br. o godz. 20.30 na Szosie Chełmińskiej w bliskości dworca północnego została najechana i zabita krowa wart. 130 zł. należąca do Kołodziejskiego Kaspra z Wrzośców przez samochód zdarzający w kierunku Torunia. Kierowca samochodu dotychczas nie ustalony.

Dobroć mleka Łysomiczkiego zjednywa każdą panię domu!

Mleko Łysomiczkie jest w powszechnej konsumpcji Torunia, dzięki wysokim swoim wartościom, które wprost nakazują jego spożywanie. Bo trudno sobie wyobrazić, aby Pani Domu, czuwająca nad zdrowiem rodziny, wybierała mleko bez należytej gwarancji — inne — niż pochodzące z obory podlegającej ustawicznej kontroli organów weterynaryjnych i sanitarnych, od krów specjalnie dobranych na jakość i tuszcz mleka, przechowywanego następnie w temperaturze 12 stopni C., wolne od zarzków i zanieczyszczeń mechanicznych, dostarczane wprost z majątku do kuchni każdej Pani w Toruniu, w butelkach zamkniętych i stwierdzających etykietą, że produkcja pełnego wyborowego mleka odbywa się w Łysomicach w myśl Rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 9 grudnia 1932 roku.

Ciekawa impreza motocyklowa

Pościg za balonem

Ciekawą imprezę dotąd w Toruniu nie widzianą przygotowuje Toruński Klub Motocyklowy. Impreza ta pt.: „Pościg za balonem” odbędzie się w niedzielę 29 bm. W dniu tym o godz. 14.30 nastąpi przed halą balonową start wolnego balonu. Zadaniem kierowców motocyklowych będzie ścigać szybujący balon drogami i w chwili lądowania zdobyć flagę umocowaną przy gondoli balonu. Każdy zawodnik musi przynajmniej 50 mtr. przed miejscem lądowania balonu zatrzymać maszynę. Resztę drogi musi kierowca przebyć pieszo. Balon posiadający dwa proporce zwieszające przy gondoli, które po drodze będzie zrzucił w pobliżu szos. Zawodnik, który znajdzie zrzuty cony proporce uzyska punkty dodatnie. Ten zaś kierowca który zdobędzie flagę z gondoli otrzyma pierwsze miejsce i nagrodę pieniężną. Przewiduje się szereg nagród pieniężnych i wartościowych.

Zawody te odbędą się zgodnie z regulaminami sportowymi F. I. C. M. i. P. Z. M.

W dniu 2 października odbędzie się **raid terenowy** nocny przelotowy z przyczyn od klubu Motocyklowego niezależnych z dnia 14 bm. (em)

Z Urzędu Stanu Cywilnego

Dnia 14 i 16 sierpnia br. zapisano w księgach stanu cywilnego:

Urodzenia: młoter Sylwester Andrzejewski — córka Emilia; robotnik Jan Liczkowski — córka Bogumiła; ogrodnik Zygmunt Maczkiewicz — syn Zygmunt; adwokat Alfons Lewandowski — syn Zdzisław; urzędnik Józef Ziarkowski — syn Jan; stolarz Zelman Lipsztadt — syn Feliks; robotnik Józef Wolski — syn Władysław; technik budowlany Antoni Gruszka — córka Urszula; ślusarz kolejowy Alfons Rutkowski — córka Agnieszka; leśniczy Franciszek Jędrzejczak — syn Benedykt; robotnik Edmund Zakrzewski — córka Regina; nieślubny syn — Franciszek.

Śluby: urzędnik poczt. telegraf. Tadeusz Bartosiak i Wanda Plechowiak; oficer zawodowy Tadeusz Kowalski i Jadwiga Rządowska.

Zgony: Feliks Zabiński, Droga Treposka 1 — lat 78; Klara Kwiatkowska, Klonowicza 29 — lat 20; Irena Nilsch, Wodociągowa 3 — lat 18; Franciszek Mallnowski, Przedzamcze 5-10 — 30 minut; Stefan Dittlich, Jagiellońska 14 — lat 40; Michał Cywiński, Br. Pierackiego 13 — 63 lata; Krystyna Żurawska, Batorego 81 — 6 miesięcy; Franciszek Zawadzki, Kościuszki 31 — lat 68; Kazimierz Parzybok, Pod Dęb. Górą — lat 31; Bolesław Szczygłowski, Lubawa — lat 47; Jan Rufiński, Koniuchy 61 b — 52 lata; Józef Michałowski, Majdany 2 — lat 40.

Dzień w Toruniu

Wtorek, dnia 17 sierpnia

Do naszych Prenumeratorów

W związku z kilkoma wypadkami niedoreczenia na czas naszego pisma, prosimy uprzejmie naszych p. t. Prenumeratorów o natychmiastowe zawiadomienie redakcji telefonicznie — 29-80, celem usprawnienia ekspedycji za pośrednictwem roznosicieli i poczty.

Redakcja i Administracja „Dnia Pomorza” w Toruniu

Regaty wioślarskie w porcie drzewnym

Dzięki wydatnemu poparciu miejscowych władz wojskowych i miejskich, nareszcie Toruń otrzymał wspaniały teren wodny dla regat wioślarskich.

Port drzewny o długości powyżej 2000 mtr. i szerokości 240 mtr. przy swej wodzie stojącej daje możliwość prowadzenia regat wioślarskich przy jednoczesnym biegu kilku łodzi w równorzędnych warunkach.

Dotychczasowe regaty na nieuregulowanym biegu Wisły nie dawały tych równowartościowych warunków spływu łodzi, gdyż przeważnie przy biegu

kilku łodzi na czoło wysuwała się ta łódź, która wylosowała najkorzystniejszą tor o środkowym prądzie wody, bez względu na silność osady. Te warunki zniechęcając poważniejsze kluby zamiejscowe, do brania udziału w regatach toruńskich, dziś odpady.

Regaty Toruńskie, posiadają obecnie warunki wodne o ile nie lepsze, to w każdym bądź razie nie gorsze od warunków na jeziorze Witobelskim pod Poznaniem, lub na kanale Brdujścia pod Bydgoszczą.

Dzisiaj premiera!
Kocham cię, lecz jesteś moim wrogiem!
Miłość w ogniu rewolucji... Wrogowie i przyjaciele...
Merle Oberon i Brian Aherne
w filmie p. t.
ZABRONIONE SZCZĘŚCIE
„Zdradziłam człowieka, którego kocham...
podpisałam na niego wyrok śmierci...
Rzecz dzieje się w okresie walk o niepodległość Irlandii.
Nadprogram Przygody operatora „Foxa” p. t. „Armia świata”
i Tygodnik „PATA”.
Początek: o godz. 17-tej, 19-tej i 21-tej. W niedzielę i święta o 15, 17, 19 i 21.

Piękna zabawa przedszkola parafii św. Jakuba

W ubiegłą niedzielę przedszkole im. Dzieciątka Jezus przy parafii św. Jakuba urządziło wielką zabawę dla dzieci z popisami i urozmaiceńiami. Zabawa odbyła się w lasu przy ul. Marsz. Focha na Jakubskim Przedmieściu.

O godz. 14 wyruszył z Rynku Nowomiejskiego barwny pochód dzieci przez miasto. W pochodzie tym, na którego czele kroczyła orkiestra znajdowały się 4 platformy przewozowe. Na czołowej platformie umieszczony był wielki łabędź w środku którego siedziała dziewczynka. Był to widok piękny i rozrzucający. Dalej oglądaliśmy muzyki na koniach kilkoro dzieci na rowerach, japonki, pieroci itp. Był nawet olbrzym

mich rozmiarów parasol - muchomor.

W lasku komitet zabawy przygotował zabawę leśną. Na estradzie występowały dzieci z przedszkola. Tańce: japońskie, czar-dasz i murzynek wywołały wielki pokłask licznie zebranej publiczności.

Dla starszych przygotowano strzelanie o nagrody i inne atrakcje.

Zabawa należała do jednych z najbardziej udanych. Ci, którzy znaleźli się na miejscu przypadkowo (słaba reklama zabawy) mile wspominają tę zabawę. Organizatorom należy się wielkie uznanie. Komitet dziękuje wszystkim firmom za okazaną pomoc przy urządzeniu zabawy, zaś szczególnie Br. Pichert i Ksawery Brzeskowski.

Nasz letni konkurs fotograficzny

p. t.

Czy znasz swoje miasto?

Przypominamy, że dziś — t. j. dnia 17 b. m. o godz. 12-tej w południe, nieodwołalnie upływa termin składania odpowiedzi.

Redakcja.

Zabronione szczęście

Już dziś na ekranie kina MARS ukaże się dawno oczekiwany film p. t.: „ZABRONIONE SZCZĘŚCIE” z udziałem pięknej bohaterki filmu „Ich Troje”, Merle Oberon i wytwornego Brian Aherne’a.

Temat wyżej wspomnianego filmu daleko odbiega od szablonu, dość powiedzieć, że jego dynamiczna akcja rozgrywa się na tle walk o niepodległość Irlandii (1921) gdy zarówno w Dublinie, jak i Londynie spotykały się jednostki napozór sobie wrogie, a jednak... Miłość i nienawiść szły w tym okresie ręką w rękę. Na tle morderczych wy-siłków, zmierzających do uwolnienia Ojczyzny, rozgrywa się piękny romans kobiety, zakochanej w wrogu własnego kraju. Miłość czy obowiązek względem Ojczyzny? — oto pytanie dręczące kobietę, która pragnie miłości i dla której walczy, krwi i męgi.

bratobójcze są niepojęte. Zdradzić ukochanego, oddając go w ręce tajnego wywiadu, czy uważać siebie za wroga własnego państwa, ukrywając tego, którego wywiadowcy bezskutecznie poszukują?

Merle Oberon w filmie „Zabronione szczęście” stworzyła niezapomnianą postać kobiety kochającej. Jej niezwykła inteligencja gry przejmująco widza do głębi. Godnym jej partnerem okazał się urodziwy Brian Aherne, przypominający chwilami Gary Coopera. Akcja filmu trzyma publiczność w bezustannym napięciu, niektóre sceny przejmują grozą i dopiero „odpeczywamy”, oglądając miłosne fragmenty.

Dzisiejsza premiera w kinie „MARS” zgromadzi niewątpliwie tych wszystkich, którzy potrafią ocenić prawdziwą wartość filmu.

Z ratuszowej wieży

Kryzys...

W pewnym znanym lokalu bawi się dwóch panów. Jedzą raki w majonezie i popijają prawdziwym burgundem. Siedząc obok, byłem mimowoli świadkiem następującej rozmowy:

— Ciężkie czasy...
— A może kawioru?
— Ledwie człowiek wyżyć może.
— O tak, ale wiecie co, że pod ten kawior przydałaby się kolejka Martela trzy gwiazdki...

— Istotnie, nawet duże, żeby zapić kryzys. Jazda pod kryzys! I tak człowiek zdycha z głodu.

— Panie „ober”! Proszę o homara, bo te raki...

— Niestety mamy ale tylko tylko w puszkach.

— W takim razie rachuneczek. Ile?
— 237 złotych i 50 groszy.
— ...i 50 groszy?

— Mówię wam kolego, że jak tak dalej pójdzie, to człowiekowi na chleb nie wystarczy.

— Cóż chcecie... kryzys!

Siedziałem obok przy pół czarnej. Kelner strząsnął serwetką stół. Dał mi do zrozumienia, że... dla kryzysowych gości nie ma tu miejsca.

Od tego dnia pojęcie kryzysu stało się dla mnie tak niepojęte, jak nowa teoria, która głosi, że dwa razy dwa jest pięć.

KARR.

Wszyscy do Warszawy na zawody lekko - atletyczne 21 — 22 sierpnia. Przejazd w obie strony zł. 10,20.

Bilety w Orbisie, Toruń, ul. Szeroka 1-3.

KALENDARZYK

Wtorek, 17. 8. — Mirona
Środa, 18. 8. — Firmina
Czwartek, 19. 8. — Mariana

STAN WODY W WISŁE

Stan wody w Wiśle z dnia 16. 8.: Kraków — 2,32 (2,60); Zawichost + 1,19 (1,19); Warszawa + 0,88 (0,88); Plock + 0,41 (0,55); Toruń + 0,10 (0,03); Fordon + 0,09 (0,04); Chelmno — 0,11 (0,06); Grudziądz 0 (— 0,02); Kozienice + 0,17 (0,15); Piekło — 0,52 (0,52); Tczew — 0,68 (0,68); Elbląg + 2,24 (2,26); Schwenhorst + 2,50 (2,50).

Temperatura wody w Wiśle 17 (17).
Uwaga. Liczby w nawiasach oznaczają stan z dnia poprzedniego.

DIŻUR APTEK

W śródmieściu „pod Lwem” — Nowom. Rynek. Na Bydgoskim „św. Anny” — ul. Mickiewicza. Na Mokrem „pod Łabędziem” — ul. Kościuszki. Na Jakubskim „Nadwiślańska” — ul. Lubińska.

KINA

ARIA — „Rozwód z przeszkodami i „Rob 2000”.

AS — „Jej wysokość tańczy walca”.

MARS — „Zabronione szczęście” (premiara)

ŚWIT — „Tajemnica starego zamku” (ostatni raz)

Dwa groźne pożary w powiecie toruńskim

W Czarnym błocie, w powiecie toruńskim, spaliła się stodoła, obora i dom mieszkalny oraz sprzęty domowe i narzędzia rolnicze na szkodę Maksymiliana Rahna. Straży wyrządzone przez pożar wynoszą około 18.000 zł.

Również groźny pożar powstał w Łąźnie, gdzie na szkodę Franciszka Szczepankiewicza spalił się dom mieszkalny, obora i stodoła ze zbożem ogólnej wartości 18.500 zł.

W obu wypadkach przyczyną pożaru nie ustalono.

Informator dla przyjezdnych

w Toruniu

Najlepsza okazja Kupna

Najstarsza i pierwsza Polska Centrala Optyczna Franciszek Seidler, Rynek Staromiejski 16 (obok poczty) tel. 15-74. Dostawa dwa kas chorych, klinik ocznych i dla wojska.

A czy wiesz Ty panie młody Gdzie krawatów nowe mody? Zachwycające desenie Nabyć możesz w każdej cenie! Wszak o tem wie każdy W naszym mieście Tylko w Fabryce Krawatów Przy Paulińskim Moście 1.

Wiadomości sportowe

DEFINITYWNY PROGRAM MIĘDZY-
RODOWY BOKSERÓW.

Na posiedzeniu zarządu Polskiego Zw. Bokserskiego ustalono definitywnie między narodowy program spotkań bokserkich na rok 1937-38.

5 grudnia Polska walczy z Norwegią w Oslo.

8 grudnia Poznań walczy w Danii z reprezentacją Neukoepeping.

16 stycznia 1938 r. Polska walczy z Włochami w Warszawie.

18 stycznia 1938 r. odbędzie się w Poznaniu mecz Rzym — Poznań.

13 lutego walczy z Niemcami w Polsce, przy czym teren meczu jeszcze nie jest ustalony.

6 lutego odbędzie się mecz Polska — Finlandia w Helsinkach.

Termin tego meczu może jeszcze ulec zmianie, gdyż P. Z. B. stara się o przełożenie go na inny termin.

MICHALAK I TARGOŃSKI BIJA KOLORZY
NIEMIECKICH W ŁODZI.

W niedzielę odbył się w Łodzi 3-godzinny wyścig amerykański parami. W zawodach startowały trzy niemieckie pary olimpijskie: Ihbe — Karsch, Aymans — Schorn i Hasselberg — Horn, dalej pary warszawskie Michalak — Targoński Starzyński — Popończyk, Kapiak — Moczulski, Włodar-

czyk — Stahl oraz parę warszawsko-łódzką: Ignaczak — Hofsznajder, Matczak — Osmulski, wreszcie 2 pary łódzkie Szmied Wójcik i Klaus — Kołodziejski.

W ogólnej klasyfikacji zwyciężyła para Michalak — Targoński.

ZAKOŃCZENIE OLIMPIADY SZACHOWEJ.

Na zakończenie olimpiady szachowej odbył się t. zw. „Turniej Blyskawiczny” w którym wzięło udział 50-ciu szachistów.

W grupie finałowej zwyciężył odniósł znakomity mistrz amerykański Rzeszewski mając 6 i pół pkt. Najdorf (Polska), Apscheinek (Łotwa) i Pirs (Jugosławia) osiągnęli po 5 i pół pkt., dr. Tartakower (Polska) i Kostic (Jugosławia) mieli po 5 pkt.

W ostatniej rundzie turnieju olimpijskiego Polska pokonała Estonię 2 i pół i pół pkt. Szczegóły tego spotkania są następujące: Najdorf zwyciężył Schmidta partie zaś Frydman — Raud, Appel — Turn i Regedziński — Friedeman zakończyły się na remis.

WITTMAN WYGRYWA NA ŁOTWIE.

Ryga (Pat). W niedzielę zakończył się na Łotwie turniej tenisowy o puchar wędrowny klubu Ritek w miejscowości Dzintari. W niedzielę w meczu finałowym Wittman pokonał austriackiego tenisistę Eifermana 6:3, 6:2.

Seredynskiego (ze Lwowa). 15.45 Wiadomości gospodarcze. 16.00 „Rzeczy ciekawe z pięciu części świata” — audycja dla dzieci starszych w oprac. Kazimierza Flućnińskiego. 16.20 Ludwig van Beethoven: Kwartet smyczkowy G-dur op. 18 Nr. 2, 16.45 Czaplaj raj pod Sierakowem — felieton — wygłosi Urbanicki. 17.00 Koncert Filharmonii Warszawskiej. 17.50 Aktualna pogadanka turystyczna. 18.00 Przegląd aktualności finansowo-gospodarczych. 18.15 Piosenkarze Letniego Konkursu R. P. w repertuarze lekkim (płyty). 18.30 Pogadanka akt. 19.00 „Radio pana Hipolita”, skecz Feliksa Lubnińskiego. Osoby: Pan Hipolit Wyderko, Pani Amela, jego żona, Tadek, ich synek, Władek, ich synek. 19.15 Silvio Samieri gra na gitarze. 19.50 Wiadomości sportowe. 20.00 „Cliva” — operka w 3-ach aktach Nico Dostala. W przerwie ok. godz. 20.40 Dziennik wieczorny i wiadomości rolnicze. 22.05 „Dni powszednie dla państwa Kowalskich” — powieść mówiona Marii Kuniewiczowej. 22.20 Recital skrzypcowy Józefa Kamińskiego. 22.50 Ostatnie wiadomości dziennika wieczornego, przegląd prasy i komunikat meteorologiczny.

ROZGLOSIŃA POMORSKA

12.15—12.25 „Jak prowadzi się akcję bezpieczeństwa pracy w rolnictwie”, pogadanka rolnicza w oprac. Otmianowskiego. 13.00—14.05 Muzyka lekka — płyty. 15.00 Orkiestra i solista — płyty. 15.40 Wiadomości z Pomorza. 18.10 Rozmowa ze słuchaczami — przeprowadzi Stanisław Nowakowski. 18.20 Na wesoło — płyty. 18.45 Wiadomości sportowe z Pomorza. 23.00 Tańce i piosenki — płyty.

Środa, dnia 18 sierpnia

PROGRAM OGÓLNOPOLSKI

6.15 Pieśń „Kiedy ranne wstają zorze”. 6.18 Gimnastyka. 6.38 Muzyka (płyty). 7.00 Dziennik poranny. 7.10 Muzyka (płyty). 8.00 Przerwa. 11.57 Sygnał czasu i hejnał z Krakowa. 12.03 Dziennik południowy. 12.15 O uprawie truskawek — pogadanka — wygł. inż. Krystyna Onitehowa. 12.35 Koncert w wykonaniu Filharmonii Warszawskiej pod dyr. Józefa Ozmińskiego. 15.45 Wiadomości gospodarcze. 16.00 „Z mojego warsztatu” — szkice literackie Mariana Plechala. 16.15 Pieśń bez słów Feliksa Mendelssohna. 16.45 Jan Karol Chodkiewicz — odczyt — wygłosi dr. Ryszard Mienicki. 17.00 Lekkie piosenki i melodie w wykonaniu Siostr Burckich oraz Jana Żyńskiego i Władysława Szpilmana (3 fortep.). 17.50 Jak budujemy statek — pogadanka — wygłosi Stanisław Dmochowski. 18.00 Chwila Blura Studiów. 18.15 Lekka muzyka francuska (płyty). 18.50 Pogadanka aktualna. 19.00 Słynni dyrygenci — XVIII audycja (płyty). 19.50 Wiadomości sportowe. 20.00 Kwartet wokalny „Dziarskie chłopcy” i zespół harmonistów Piotra Rybarskiego i Tadeusza Kowalskiego. 20.45 Dziennik wieczorny. 20.55 Pogadanka aktualna. 21.00 Koncert chopinowski w wykonaniu Witolda Malcuzyńskiego. 21.45 „Dni powszednie państwa Kowalskich” — powieść mówiona Marii Kuniewiczowej. 22.00 Muzyka taneczna w wykonaniu Małej Orkiestry P. R. 22.50 Ostatnie wiadomości dziennika wieczornego, przegląd prasy i komunikat meteorologiczny.

ROZGLOSIŃA POMORSKA

12.15 Skrzynka rolnicza — w opracowaniu inż. Andrzeja Miksiewicza. 13.00 Muzyka lekka (płyty). 15.00 Orkiestra i solista (płyty). 15.20 Muzyka dla dzieci (płyty). 15.40 Wiadomości z Pomorza. 18.10 Pogadanka społeczna. 18.15 Wesołe nastroje (płyty). 18.45 Wiadomości sportowe z Pomorza. 19.00 Bydgoszcz na naszej falce. Koncert solistów w wykonaniu Felicji Kryszewiczowej i śpiew i Ewy Weberówny — fortepian. 23.00 „Dokoła miłości” (płyty).

WAŻNIEJSZE AUDYCJE
ROZGLOSIŃI POMORSKIEJ

We wtorek, 17 sierpnia o godzinie 12.15 nadana zostanie pogadanka rolnicza W. Otmianowskiego „Jak prowadzi się akcję bezpieczeństwa pracy w rolnictwie”.

O godzinie 17.00—17.50 w programie ogólnopolskim Rozgłośnia Pomorska transmitować będzie z Ciechołki koncert Orkiestry Filharmonii Warszawskiej pod dyr. Józefa Ozmińskiego. W programie wykonane zostaną utwory Jana Straussa.

O godzinie 18.10—18.20 rozmowę ze słuchaczami przeprowadzi Stanisław Nowakowski. Prelegent odpowie na korespondencję radiosłuchaczy.

W sobotę, dnia 14. VIII. 1937 r., o godzinie 18.30, zasnął w Bogu, po długich i ciężkich cierpieniach, mój najdroższy mąż, nasz ukochany ojciec, brat, teść i dziadek
FRANCISZEK ZAWACKI
właściciel ogrodnictwa
przeżywszy lat 68, o czym zawiadamiają w ciężkim smutku pogrzezi
żona wraz z rodziną.
Eksportacja zwłok z domu żałoby przy ul. Kościuszki 31, do kościoła Chrystusa Króla w Toruniu i nabożeństwo żałobne, odbędzie się dnia 17 bm. o godz. 9-tej; pogrzeb na omentarz przy ul. Wybickiego, o godz. 6-tej popoł.

Giełdy

NOTOWANIA GIEŁDY WARSZAWSKIEJ
z dnia 16 sierpnia 1937 r.

Dewizy
Belgia 80,20—89,38—89,02; Berlin 212,97—212,11; Gdańsk 100,20—100,00—99,80; Amsterdam 292,00—292,72—291,28; Kopenhaga 118,09—117,51; Londyn 26,39—26,46—26,32; Nowy Jork cześć 5,29 — 5,30 i ćwierć — 5,27 trzy czwarte; kabel 5,29 trzy ósme — 5,30 pięć ósmych — 5,28 jedna ósma; Oslo 182,60—182,98—182,27; Paryż 19,87—19,92—19,82; Praga 18,44—18,40—18,39; Sztokholm 186,10—186,43—185,77; Zurych 121,60—121,00—121,80; Wiedeń 99,20—98,80; Mediolan 27,90—28,00—27,80; Helsinki 11,70—11,84; Montreal 5,80 jedna ósma — 5,27 pięć ósmych; Tel Aviv 26,25—26,11
Tendencja nieco mocniejsza.

Wauity
Belgi belgijskie 80,38—88,95; dolary amerykańskie 5,29 i pół — 5,27; kanadyjskie 5,29 — 5,26 i pół; floreny holenderskie 292,72—291,00; franki francuskie 19,92—19,80; franki szwajcarskie 121,90—121,10; funty angielskie 26,46—26,30; guldeny gdańskie 100,20—99,80; korony czeskie 17,60—16,80; korony duńskie 118,09—117,25; korony norweskie 182,98—181,95; korony szwedzkie 186,43—185,45; liry włoskie 24,60—23,80; marki fińskie 11,70—11,20; marki niemieckie 137,00—134,00; szylingi austriackie 99,20—98,50; marki niemieckie srebrne 149,00—146,00; Tel Aviv 26,25—26,10.
Tendencja dla pożyczek i listów utrzymana.

Akcie.
Bank Polski 108,00; cukier 34,00; węgiel 23,75—23,50—24,00; Norblin 63,00; Ostrowiec seria b 26,50—26,25.
Tendencja nieco mocniejsza.

Papiery
4 i pół proc. pożyczka wewnętrzna 57,00—57,25; 4 proc. pożyczka inwestycyjna i emisja 69,50—70,75 serie nie notowane; — 2 emisja 68,75 serie nie notowane; 5 proc. pożyczka konwersyjna 61,00; 4 premj. dolarowa 39,00; 4 proc. konsolidacyjna 58,00—58,18; 8 premj. polskiego 70,00; 3 proc. ziemskie dol. kupon 22,23; 4 i pół proc. ziemskie seria piąta 56,88; 5 proc. Warszawy 1933 r. 62,25—62,50—62,00; 5 proc. Łodzi 1933 r. 56,00—55,75; 5 proc. Radomia 1933 r. 48,00.
Tendencja dla pożyczek i listów utrzymana.

POZNAŃSKA GIEŁDA ZBOZOWA
z dnia 16 sierpnia 1937 r.

Żyto: Ceny orientacyjne: pszenica 30,00—30,50 — spokojnie; maki pszenne wszystkie gatunki plus 1 zł. — spokojnie; mąki iniany 25,25—25,50; mąki rzepakowe 20,25—20,50; mąki stonczonikowe 24,75—25,50; śrut soja 27,00—28,00. Reszta bez zmiany. Ogólne usposobienie spokojne.
Obrotowy: żyta 943; pszenicy 337; jęczmienia 180; owsa 105.

W niedzielę, dnia 15 sierpnia 1937 r. zmarł ś. p.
Aleksy Siwkowski
prezes B. K. S. „Polonia”
W przedwczesnie Zmarłym stracił Komitet goliwego pracownika organizatora na niwie sportu i wychowania fizycznego.
Cześć Jego pamięci!
Miejski Komitet W. F. i P. W.
Bydgoszcz, dnia 16 sierpnia 1937 r. 5558

NOTOWANIA GIEŁDY ZBOZOWO-TOWAROWEJ
W BYDGOSZCZY
z dnia 16 sierpnia 1937 r.

Zboza
Żyto nowe 22,25—22,50; pszenica stara 29,50—30,00; owses nowy 18,75—19,25; jęczmień browarowy 20,00 — 20,50; jęczmień 114—115 f. h. 17,75 18,00.
Usposobienie: słabsze.

Przetwory młynarskie
Nowe standardy:
Mąka żytnia gatunek I 0—85 procentowa wł. w. 32,50—33,00; mąka żytnia razowa 0—95 procentowa wł. w. 28,00—29,00; mąka pszenna gatunek I wyścigowa 0—85 procentowa 42,25—43,75; mąka pszena razowa 0—95 procentowa wł. w. 35,00—37,00; otręby żytnie z przem. stand. 16,75—17,00; pszenne młakie z przem. stand. 17,50—17,75; średnie 17,50—17,75; grube 18—18,25; jęczmień 16—16,50; kaska jęczmieńna krajana wł. w. 30,— 31,—; kaska jęczmieńna perłowa wł. w. 42—43.
Artykuły strączkowe
Groch Wiktorja 22,00—24,00; groch Folgera 22—24.

Table with lottery numbers. Columns include various numbers and their corresponding prizes. Includes sections for 'Ciągnięcie III Wygrane po zł 200' and 'Ciągnięcie IV GŁÓWNE WYGRANE'.

Table with lottery numbers. Includes sections for 'I i II ciągnięcie GŁÓWNE WYGRANE' and 'Wygrane po 200 zł'.

Table with lottery numbers. Includes sections for 'Wygrane po 50 zł' and 'Wygrane po 20 zł'.

Tabela Loterii z dnia 16 sierpnia

